PARABOLE

1. CATHARSIS

PARABOLA – „Catharsis”.

De puţin timp intrase în funcţiune o hotărâre de guvern care dispunea înlocuirea tuturor directorilor de teatru care erau artişti sau regizori cu manageri. A fost o mare lovitură pentru toţi actorii, regizorii, scenografii – ce mai! – pentru toţi oamenii de teatru, care se vedeau puşi în situaţia de a asculta de un funcţionar, doar pentru că el deţinea puterea. Îngrozitoare situaţie! Arta dramatică, redevenită Cenuşăreasă, dar fără posibilitatea acelui happy-end din poveste!

Adam Clay, marele dramaturg, scrâşnea din dinţi. În faţa lui, noul director al Teatrului Regal, rânjea cu satisfacţie.

— Ce vrei, Adam? Trebuie să înţelegi că orice teatru vinde publicului o marfă ca oricare alta, şi pentru ca această tranzacţie să fie cât mai profitabilă cu putinţă e nevoie de un bun manager.

— Ce vorbeşti? Ce ştii tu despre artă, domnule fraier cu diplomă? Tu vorbeşti de parcă ai vinde varză! Ceea ce nu o să ai niciodată habar şi nu o să înţelegi este tocmai valoarea intrinsecă a artei, cea care o face să aibă un atât de mare impact asupra oamenilor, să impresioneze publicul. Ce ştii tu despre catharsis, răţoiule? Ce ştii tu despre zbor, biată pasăre domestică?

— Nu prea înţeleg eu ce e cu catharsis-ul ăsta?

— Ce? Nu ştii ce e catharsis-ul şi vrei să fii director de teatru? Doamne-Dumnezeule! Catharsis-ul este acea capacitate a artei, şi asta s-a spus prima oară în legătură cu tragediile greceşti, de a te curăţa de mizeria sufletească prin emoţia artistică, printr-un fel de lacrimi ale sufletului, înţelegi ceva din ce zic? Catharsis-ul este totul. Este lumina aceea inefabilă a creaţiei artistice, cea care te face să plângi de emoţie, să te înfiori de apropierea Divinului sau nici tu nu ştii de ce. Catharsis-ul este esenţa artei, înţelegi? Tu, vită păroasă!

— N-ai decât să-mi spui cum vrei! Poţi să faci spume

la gură, dacă asta te satisface, dar nu îmi veni mie aici cu aerele tale de Shakespeare, când piesele tale se joacă doar cu săli goale!

— Trântor cu ochi bulbucaţi, retardarea ta nu mă miră. Ai sensibilitatea unui mop după ce a şters pe jos o sală unde s-a dansat o noapte întreagă! *În mintea ta incompletă arta nu încape, pentru că îţi lipseşte lumina*!

— Hai, lasă-mă cu chestia asta cu lumina! mai bine te-ai gândi cum să plăteşti factura la această lumină, geniu păros!

— Te omor, netrebnicule! – *urlă Adam Clay, repezindu-se asupra managerului.*

Speriaţi de ţipetele din biroul noului director, paznicii Teatrului Regal se repeziră înăuntru. Tocmai la momentul potrivit, pentru că cei doi se încăieraseră cu o furie şi cu o înverşunare teribilă.

Au trecut aproape şase luni de la scandalul dintre cunoscutul dramaturg şi nou-numitul manager. Teatrul Regal a pierdut între timp mulţi bani pentru că încasările au scăzut dramatic. Managerul propusese doar piese mediocre, ale unor artişti care-i ceruseră bani puţini. Sălile goale şi exodul marilor actori ai Teatrului Regal către alte zări făcuseră ca acesta să fie ocolit de orice Muză adevărată.

Managerul trebuia să admită că acum nu-i mai folosea la nimic puterea de care dispunea şi nici priceperea sa în vânzarea produselor ori în conducerea companiei. Presimţea, mai mult decât înţelegea, că Adam Clay avusese dreptate. Arta este un altfel de produs, iar profitul ei s-ar putea să fie unul de o altă natură, poate mai mult inefabil, cum le place artiştilor să spună, decât material. Managerul se decise să îşi calce peste orgoliu şi să îl cheme la el pe Clay.

Adam Clay tocmai terminase de scris o piesă de o factură nouă, care anunţa o turnură semnificativă în opera sa dramatică. Era o piesă care se ambiţiona să recupereze tradiţia pirandelliană a interacţiunii dintre actori şi spectatori, ceea ce necesita, pentru când avea să fie pusă

în scenă, actori de valoare şi un public cultivat. Îşi bătuse singur cuie în talpă, cum spunea el râzând crispat.

Vestea că managerul Teatrului Regal îl roagă să aibă o întrevedere cu el era oarecum neaşteptată şi venea într-un moment deosebit de sensibil pentru Adam Clay. Se duse, fără să se gândească dinainte ce avea să se întâmple acolo. Era cu inima goală!

— De ce m-ai rugat să vin? Ce vrei? – se repezi Adam Clay la manager.

— Te-am rugat să vii pentru că am mare nevoie de tine, Adam. Eşti cel mai bun dramaturg contemporan, cel mai rafinat, cel mai complex. Tu înţelegi arta dramatică. Eu, nu!

— În sfârşit, ai avut şi tu o revelaţie!

— Ei bine, da! *Am avut revelaţia ignoranţei mele în aprecierea artei. Am nevoie de tine, de piesele tale, de arta ta, altfel Teatrul Regal moare*!

— Nemernicule! *Mă chemi pentru că te scufunzi*!

— Spune-mi cum vrei, dar întoarce-te pe această scenă!

Adam Clay a fost impresionat de drama reală pe care o trăia omul din faţa lui, care se pregătise doar să administreze puterea şi acum înţelegea că nu se pregătise să aprecieze valoarea. Bine măcar că recunoştea! *Oricum era mare lucru*!

Adam Clay a dus piesa cea nouă la Teatrul Regal, piesă pentru care s-au întors mulţi dintre actorii foarte valoroşi care plecaseră acum câteva luni, exasperaţi de incapacitatea managerului. Un vestit regizor străin a fost tentat să lucreze la această inedită formulă dramatică. În seara premierei, Adam Clay îşi simţea inima în gât de emoţie. Avea oare publicul să participe cum se cuvenea la piesă, sau…

După primul act, când auzi sala zguduindu-se de aplauzele unui public entuziasmat, Adam Clay plânse de bucurie. Singur, în biroul lui, managerul tremura şi el de o neaşteptată emoţie. Simţea ceva din lumina aceea de care îi vorbise cândva Adam Clay.

Era convins acum şi el că valoarea este lumina, iar valoarea aceea pe care el nu putuse să o înţeleagă înainte, era cea care îi făcea acum pe spectatori să aplaude frenetic. Simţea cum vibrează întregul teatru de aplauzele dezlănţuite şi i se umplu şi lui sufletul de fericire.

2. MOŞTENITORUL

PARABOLA – „Moştenitorul”.

Într-un regat din Nord s-au întâmplat o serie de evenimente care au determinat schimbarea Constituţiei în sensul că moştenitorul tronului putea să fie în aceeaşi măsură băiat sau fată. Dar, ceea ce era cu adevărat excepţional era faptul că Regele în exerciţiu avea posibilitatea să aleagă dintre mai mulţi copii pe acela sau pe aceea despre care Suveranul credea că ar fi cel mai îndreptăţit să fie Moştenitorul tronului.

Criteriile după care Suveranul avea să aleagă dintre copiii săi pe cel mai potrivit pentru a fi succesorul său erau complet subiective, dar, cu atât mai demne de a fi luate în seamă, cu cât ele veneau de la cel care avea deja experienţa domniei şi cunoştea foarte bine problemele naţiunii. Regele Harald, care domnea deja de vreo 20 de ani, avea doi copii mici, de aproximativ trei ani, doi gemeni, băiat şi fetiţă, născuţi de Regină după multe încercări succesive, în care fie pierduse sarcinile reale, fie purtase cu chinuri mai multe sarcini imaginare. Se întâmplă şi astfel de situaţii, de sarcini false, mai ales femeilor ce îşi doresc cu atâta ardoare să aibă copii, încât mintea lor, suprasolicitată de tensiuni sufleteşti, distorsionează realitatea într-atât încât creează iluzia fizică a unei graviditǎţi în fapt inexistente.

Micuţul Prinţ şi micuţa Prinţesă erau doi copii absolut adorabili, şi, ca toţi copiii normali, aveau ca unică şi minunată activitate jocul. Prinţişorii se jucau cu orice, cu animale şi lucruri, cu oameni sau cu jucării. Dat fiind că în Constituţia ţării mai persista încă o ciudată prevedere care spunea că alegerea Moştenitorului trebuie făcută, mai întâi la vârsta de trei ani şi reconfirmată la vârsta maturităţii, adică la 21 de ani, Regele Harald trebuia să se

grăbească cu acest dificil demers. Regelui îi era destul de greu să facă o alegere, dar prevederea expresă a Constituţiei îl obliga la aceasta, deoarece exista posibilitatea ca Suveranul, indiferent cine era acesta, să se stingă din viaţă chiar în timp ce moştenitorii săi puteau avea vârste foarte fragede

Regele a chemat mai întâi pe consilierul său politic, un om inteligent ce îl determinase pe Suveran să adopte o formulă de conducere strategică a ţării, făcând din micul regat o putere cu adevărat semnificativă pe harta continentului, un om în care Regele Harald avea o încredere fără margini.

— Spune-mi, ce crezi că ar trebui să fac pentru a putea să aleg pe acela dintre copii a cărui dezvoltare ulterioară ar putea să răspundă cel mai bine nevoilor ţării?

— Sire, mai întâi cred că ar trebui să definiţi foarte limpede care sunt nevoile ţării şi să alcătuiţi o listă de priorităţi, astfel încât viitoarea dezvoltare a copiilor, şi mai ales a Moştenitorului ales, să poată răspunde cât mai bine acestora.

— Bine ai zis. Aşa voi face.

În aceeaşi seară însă, Regina, femeie cu o fire sensibilă şi foarte pronunţat artistică, i-a spus soţului său că nu crede că acesta va putea face o alegere cu adevărat semnificativă decât dacă va ţine cont şi de capacitatea afectivă a copiilor. Regina era convinsă că un Rege poate găsi consilieri pentru strategie, generali pentru armată, dar niciodată *nu va putea găsi pe cineva care să îi dea acele dimensiuni sufleteşti şi sensibile de care are atâta nevoie poporul, care aşteaptă de la Suveranul său înţelegere şi sprijin.*

Regele Harald a fost profund impresionat de cuvintele Reginei, găsind că aceasta are într-adevăr dreptate. Dar cum ar fi putut să testeze oare dimensiunile sufleteşti ale micuţilor Prinţi? Stătu întreaga noapte să cugete la ceea ce avea de făcut şi, spre dimineaţă, când crezu că a găsit în sfârşit ceea ce căutase, adormi mulţumit.

În ziua următoare, Prinţişorii şi-au urmat programul obişnuit, deoarece Regele nu voia cu niciun chip să îi scoată din ritmul lor. Mica Prinţesă se odihnea la prânz în camera ei, iar micul Prinţ se odihnea şi el în camera lui. Deodată, în camera fiecăruia dintre copii a intrat un câine mare, cei doi Dobermani fiind câinii familiei regale, care acceptase ca nişte bebeluşi de câine să crească alături de odraslele regale.

Copiii îi adorau pe aceşti câini, care erau de fapt nişte căţelandi jucăuşi ce păreau convinşi că prinţişorii sunt un fel de semeni ai lor, cu care se pot juca pe săturate. În camera fiecăruia dintre micii Prinţi era câte o bonă, chiar cele care se ocupau de ei în mod obişnuit, dar care astăzi fuseseră instruite să observe reacţia copiilor şi să raporteze Suveranului întocmai ce se va petrece

În camera micuţei prinţese, câinele a intrat şi, după ce a lins-o copios pe mânuţe, i-a furat păpuşica preferată. Micuţa era aproape gata să plângă, cerând ajutorul bonei. Acesteia însă i se interzisese să intervină în vreun fel. Mititica a apucat păpuşica şi a tras-o cu putere din botul câinelui. Câinele însă nu a cedat. Văzând că nu reuşeşte să recupereze astfel păpuşa, micuţa Prinţesă i-a oferit câinelui bucata mare de tort delicios pe care o primise ca desert. Câinele, bucuros, a lăsat păpuşa şi s-a apucat să devoreze cu poftă minunata prăjitură.

În camera cealaltă, s-a produs o scenă asemănătoare. A intrat câinele şi, după câteva clipe, a înşfăcat cea mai nouă dintre maşinuţele micului Prinţ, lăsată special la îndemână de bona instruită în acest sens. Prinţişorul a început să scâncească îndurerat, apoi a tras de maşinuţă, de urechile câinelui, de coada acestuia, şi, când a văzut că nu are cum să îl determine pe câine să-i dea maşinuţa, a apucat o maşinuţă mai veche, un fel de camion cu care mititelul îşi transporta cuburile, şi l-a lovit furios pe câine direct în cap. Câinele, schelălăind, a dat drumul jucăriei, pe care micul Prinţa strâns-o fericit la piept.

Când Regele a aflat ce se petrecuse în camerele celor doi copii a clătinat gânditor din cap. Apoi a poruncit să se

întrunească în aceeaşi seară Consiliul care trebuia informat, conform Constituţiei, de alegerea făcută de Suveran privind Moştenitorul tronului. La ora poruncită, toţi membri Consiliului aşteptau ca Suveranul să se ridice şi să spună ce alegere a făcut. Regele s-a ridicat încet din jilţul său aurit şi, cu o voce hotărâtă dar caldă, a spus:

— Conform Constituţiei ţării noastre, numesc ca Moştenitor al tronului... pe fiica mea, Prinţesa Margareta, care a dovedit că poate în momente grele să rămână bună şi dreaptă, că poate să opteze pentru soluţii diplomatice şi că este în stare de sacrificii, aşa cum se cuvine să procedeze o viitoare Regină!

În camera ei, viitoarea Regină, micuţa deocamdată Prinţesă Margareta, împărţea cu norocosul câine o savuroasă gustare cu somon!

3. INTRE TRUP ŞI SUFLET

PARABOLA – Între trup şi suflet

De unde îi venea acest sentiment de profundă tristeţe şi melancolie, nu ştia nici el tocmai sigur! *Tot ce ştia era că lumea lui se prăbuşise într-o singură noapte, cu lacrimi şi cu o suferinţă cumplită. Şi nu era nici suferinţa iubirii, nici suferinţa cunoaşterii. Era sentimentul teribil al neputinţei, al pierderii unei puteri în care crezuse toată viaţa, şi care acum dispăruse, lăsând loc unei derute care-l desfiinţa*.

Se ştiuse prinţ, şi s-a trezit cerşetor. Se ştiuse puternic şi s-a trezit mai slab şi mai neputincios decât un muritor de rând. I se întâmplase şi lui ceea ce se întâmplase cândva cu Romanovii, în Rusia. Micul principat în care se născuse şi pe care abia îl moştenise era tot ce ştia şi ajunsese să se identifice într-atât cu principatul încât acum părea că îşi pierduse chiar identitatea.

Prinţul Eric era sfârşit. O revoluţie pe care nu o anticipase îi desfiinţase tronul şi transformase micul principat într-o republică măruntă, pe care marile puteri aveau să o joace probabil la zarurile politice şi istorice. El era acum un fel de Ioan fără ţară, un prinţ pribeag, care nici nu avea măcar habar cum se poate exista în formula

unui om obişnuit. Nu se pricepea la nimic, pentru că nu fusese niciodată *bun la şcoală, pe care practic o părăsise după ce împlinise vârsta de 14 ani, deşi rapoartele oficiale ale palatului princiar evitau să menţioneze acest adevăr.*

Îi plăcuse mai mult să joace şah, cu o dăruire şi cu o pasiune care l-ar fi transformat într-un mare campion dacă nu ar fi fost prinţ. Dar răposatul său tată nu acceptase niciodată ca fiul său să se dedice şahului şi nici nu a permis să fie făcută publică pasiunea acestuia pentru nobilul joc. Pentru a i se acoperi deficienţele şcolare, prinţului Eric i se acordaseră grade militare, ceea ce părea să se potrivească foarte bine cu educaţia tradiţională a prinţilor.

Eric era însă un auto-didact. Nu avea o calificare ori o diplomă universitară care să îl specializeze într-un domeniu anume, dar avea o cultură de invidiat, constituită din lecturi pe care le făcuse într-un efort de edificare interioară la care nu-l obligase nicio licenţă ci propria lui conştiinţă. Astfel încât, Eric era neverosimil de inteligent, de sensibil şi de profund, pentru un prinţ.

Disperarea lui de acum venea din aceea că nu se dumirea ce o să facă de acum înainte cu toată pregătirea lui pentru dominaţie, pentru putere, pentru că, odată dispărută postura lui princiară, nu ştia asupra cui s-ar mai putea exercita puterea sa, în cazul în care aceasta ar mai reprezenta vreo realitate sau dacă nu era cumva doar o iluzie! *Prinţul Eric plecase din palat cu maşina personală, la volanul căreia se simţea extraordinar, dar fără să-şi fi luat cu el niciuna dintre valori. Nicio operă de artă, niciun manuscris faimos, nimic. Doar hainele de pe el şi actele. Atât. Sigur că avea acces la nişte conturi secrete în marile bănci din lume, dar asta nu îl făcea să se simtă mai puternic.*

Îşi dădu seama că puterea există, ca şi iubirea, doar în condiţiile prezenţei a doi termeni: dominator şi dominat. Odată dispărut unul dintre termeni, puterea dispare, cel puţin asta simţea Eric în acest moment… Peste vreo două luni, după ce îşi făcuse deja nişte aranjamente

convenabile, adică se instalase la Geneva într-o reşedinţă destul de somptuoasă a familiei sale, accesase fără probleme conturile consistente aflate pe numele său, prinţul Eric reîncepu să se simtă puternic, fiind convins că nu prezenţa obligatorie a celor doi termeni dădea realitate puterii, ci doar conţinutul financiar şi libertatea de mişcare.

Chemase la el pe câţiva dintre cei mai fideli susţinători şi se pregătea de o reîntoarcere în forţă în ţara sa. Bunul său prieten Armando, prinţ moştenitor al uneia dintre cele mai renumite case regale, venise să îi facă o vizită de încurajare.

— Pentru Dumnezeu, Eric, trebuie să te gândeşti serios la reîntoarcerea ţării tale la statutul de principat, trebuie să tragi nişte sfori în politica regiunii şi să faci nişte promisiuni, sau să dai mână liberă marilor bănci să îţi transforme principatul într-un paradis financiar. Trebuie să te întorci pe tron!

— Da, Armando! Dar ceea ce mă preocupă mai mult acum este un campionat de şah la care visez de ani de zile.

— Termină cu prostiile! Nu ai timp de pasiuni minore, Eric, ci trebuie să te dedici menirii tale majore, aceea de a conduce un stat, chiar dacă acesta este un mic principat! Este o misiune înaltă şi care cere sacrificii, nu se poate să nu fii conştient de acest lucru!

— Ba sunt foarte conştient, Armando! Ştiu că nimic din ceea ce face un om politic nu se poate împlini fără acceptarea unor sacrificii de viaţă personală, de pasiune. Sau, dacă este vorba despre mari succese în domeniul pasiunii artistice sau de altă natură, atunci ceea ce se sacrifică este puterea sau confortul financiar. Am dreptate?

— Bineînţeles că ai dreptate. Tocmai de aceea lasă şahul, care este pasiunea ta, pentru cei ce îşi pot permite să aibă pasiuni, pentru că nu au putere. Între acestea două nu există posibilitatea unei fuziuni, a unui compromis de tipul celui pe care l-a făcut Dumnezeu sau Natura atunci când a combinat trupul cu sufletul. Noi nu avem dreptul la

astfel de compromisuri!

— Asta înseamnă că niciodată nu suntem întregi, pentru că trupul şi sufletul alcătuiesc întregul, unitatea fiinţei, în timp ce noi suntem condamnaţi să rămânem perpetuu schizoizi!

— Ei bine, da! *Asta este*! *Ăsta este adevărul despre putere, adevăr pe care oamenii obişnuiţi îl ignoră, pentru că ei nu înţeleg natura sacrificiilor pe care le fac cei ce deţin puterea*!

— Bine, Armando, m-ai convins! *Voi opta exclusiv pentru putere, lăsând pasiunea pentru cei ce şi-o pot permite*!

— Bravo, Eric, Bravo!

Cei doi tineri prinţi au devenit, în următorii ani, cei mai semnificativi suverani, pentru că au reuşit în ţările lor să se dedice cu devotament şi atitudine constructivă exercitării puterii politice. Prinţul Eric îşi regăsise motivaţia unei vieţi utile principatului său, reuşind să şteargă efectele negative ale acelei revoluţii inutile şi demonstrânsd supuşilor săi că libertăţile promise de aceasta erau doar iluzorii, în timp ce Armando a urcat pe tron în momentul în care ţara sa era chiar în fruntea celor mai dezvoltate naţiuni continentale.

Dincolo de trecătoarele dezastre personale, prinţul Eric a folosit lecţia pierderii puterii astfel încât, după ce a recăpătat-o, a ştiut să folosească puterea politică exclusiv în slujba supuşilor săi şi nu a sa personal, considerând că sacrificiile sale sunt pe deplin meritate.

„Puterea discreţionară nu este o putere adevărată", spunea mereu prinţul Eric. „Ea este exercitată de oameni slabi de caracter sau ajunşi cu totul întâmplător şi nemeritat în acea poziţie".

Din păcate pentru alte locuri din lume, mai există încă aşa-zişi lideri, pentru care puterea este doar o ocazie pentru a-şi etala pasiunile minore sau micimile de caracter. Sau mai există pur şi simplu oameni care nu au înţeles că puterea nu acceptă compromisuri, pentru că ea este doar o latură a realităţii. Cealaltă este pasiunea.

4. BALUL

PARABOLA – „Balul”.

Se adunase deja o mare de oameni în faţa palatului în care locuia Guvernatorul pentru perioada cât era în funcţie. Acesta, guvernatorul adică, câştigase cursa electorală la foarte mică diferenţă faţă de oponentul său din campanie, dar se simţea atât de legitim pe funcţie, de parcă i-ar fi dat-o natura însăşi, ori ar fi primit-o cu vreun drept dinastic.

Guvernatorul era un om rău, cu trăsături urâte, aproape hidoase, dar emanând totuşi o anume forţă lăuntrică, un magnetism aparte, căruia îi cădeau pradă mai ales femeile. Nu exista niciun bal de la care să nu plece cu un ciorchine de femei după el, atârnate de gâtul lui ca nişte ghirlande vii, care exultau de eflorescenţe stimulate de mirosul lui bărbătesc, un amestec de whisky şi de tutun fin, cu care parcă se impregnase întreaga lui fiinţă.

Bărbaţii erau ceva mai reticenţi, dar Guvernatorul ştiuse să îi găsească fiecăruia dintre liderii momentului locurile vulnerabile, pe care le exploata abil şi cu o anume voluptate. Oricum, cu toţii erau de acord că acest guvernator era un om periculos, nu ca cel dinainte, care era un mălai mare, un ins uşor de manipulat, chiar fără să faci prea mari eforturi, o victimă sigură, pe care îl striviseră cu satisfacţie, ca pe un gândac mare şi kafkian, căţărat pe movila ierarhică într-un fel nepermis şi de netolerat.

Acum aşteptau să intre la marele bal, pe care îl organizau în fiecare sezon guvernatorul şi soţia sa, cel puţin oficial, deşi doar guvernatorul era centrul atenţiei, biata femeie fiind doar obligată să îi stea alături şi să vadă cum, una după alta, ca nişte insecte însetate, se lipeau de bărbatul ei diverse muieruşti, atrase de puterea lui şi nu în cele din urmă de farmecul straniu, dar indiscutabil, pe care îl emana bărbatul, care se făcea din ce în ce mai puternic şi mai dominator.

Sala de bal din palatul guvernatorului era uriaşă,

strălucitoare şi parcă mai luminoasă ca niciodată. Plutea în aer un fel de tensiune cosmică şi intens asimilată psihologic de potentaţii zilei, veniţi acolo în maşini fastuoase şi însoţiţi de neveste ori de amante ornamentate baroc, etalând opulenţă, fast, şi o anume deşănţată exhibare de lux. În fundal, se auzea o muzică plăcută, aşa cum îi plăcea guvernatorului, adică o muzică nu prea intelectuală, cum spunea el, şi nici prea tare, ca să i se poată auzi vocea atunci când desigur binevoia să apară şi să şi spună ceva

Marele boss încă nu sosise, ci doar invitaţii defilau ţanţoşi şi, admirându-se reciproc şi desigur comentând şi bârfindu-se unii pe alţii, cu convingerea că întreg universul se rezumă la lumea lor mică dar strălucitoare. Asta era moda, ca puternicii locului să se fălească în primul rând celor din lumea lor, să trăiască şi să se hrănească din această mică faimă de parcă ar fi fost un renume universal. Dar ăsta este păcatul potentaţilor de pretutindeni!

Deodată, se deschid larg uşile „magice" ce dădeau spre apartamentele familiei marelui Om, şi intră Guvernatorul, zeul local, pe care nici nu mai îndrăzneau să îl considere unul de-al lor, după ce acesta reuşise să pună mâna pe toate secretele şi murdăriile lor, bine ascunse în seifuri, dosite cu grijă decenii de-a rândul, şi pe care guvernatorul le depăna acum luându-i pe rând şi făcându-i să simtă că întreaga lor existenţă depinde de bunăvoinţa sa. Şi, Doamne, cât era de priceput la asta!

Guvernatorul îşi făcu apariţia, cu o mină încruntată, cu ochii fulgerând de o furie pe care niciodată nu o mai arătase în public. Toţi îngheţară de groază. Muzica amuţi. În marea sală de bal se materializase parcă frica, stând în aer ca o ceaţă, deasupra capetelor celor cărora li se părea că se apropie clipa din urmă. Femeile nu păreau să înţeleagă mare lucru, stând cu paharele în mână ca nişte statui vii, cărora nu le mai vine odată schimbul. Doar grimasele soţilor le făceau să stea înţepenite, cu o presimţire de groază, că ceva cumplit s-ar putea întâmpla, făcând să se surpe lumea lor aurită.

— Cine dracu' mi-a scris biletu' ăsta? – tună vocea Guvernatorului.

— Eu! – răspunse un glas neverosimil de calm. Eu v-am scris discursul pentru această seară, şi v-am pus biletul alături, ca să ştiţi cum trebuie citit discursul.

— Bă, tu ori eşti nebun ori vrei să te sinucizi! N-ai înţeles că pot să trec peste tine ca trenul?

— Ba da, dar nu văd care este problema. V-am scris discursul aşa cum fac mereu şi v-am lăsat şi biletul pentru că discursul ăsta are alt stil.

— Ai să vezi tu ce stil mortal o să am eu cu tine, broscoiule! Dispari de-aici înainte să pun câinii pe tine!

— Da, să trăiţi!

Dialogul părea neverosimil, de parcă cei doi ar fi fost două personaje de film ori de teatru, jucând o scenă într-o sală de bal, plină de oameni pietrificaţi de oroare şi de o spaimă ancestrală. Guvernatorul urla de fapt la unul dintre consilierii săi, un tip destul de dezgheţat altfel, care îi scrisese întotdeauna discursurile, acele discursuri cu mare priză la public, scrise cu măiestrie şi desigur şi citite cu mare talent de către guvernator. De data asta insul îi scrisese guvernatorului un discurs în alt stil, mai plin de adevăruri, pe care marele Om însă nu era nici pregătit să le spună şi, mai ales, nu avea niciun interes să o facă

Talentatul creator de discursuri îndrăznise chiar să îi lase Guvernatorului şi un bilet cu instrucţiuni regizorale, pentru că citirea acestui tip de discurs nu cerea duritate, ci genul acela de voce sinceră şi caldă pe care guvernatorul o avusese în campanie, şi mai ales, îi cerea să îşi dezvăluie o parte dintre resorturile sale reale, intime, scoţând la iveală un mecanism de manipulare de o complexitate cu totul şi cu totul înfricoşătoare. Uitându-se fioros spre întreaga sală de bal şi făcându-i pe toţi să îngheţe de spaimă, Guvernatorul se simţea trădat de acest alai de adulatori nemernic. Furia lui crescu şi mai mult la gândul că cei mai mulţi dintre invitaţi ar fi trebuit să umple puşcăriile de multă vreme, iar el îi salvase folosindu-i pentru treburi mai „delicate".

Sângele i se urca cu zgomot surd spre fruntea bombată şi Guvernatorul se înroşi de o furie devastatoare, schimonosindu-se urât. Îşi simţea capul din ce în ce mai greu şi palpitând, de parcă un şarpe mare s-ar fi încolăcit din ce în ce mai strâns pe ţeasta lui.

Vru să spună ceva, dar nu reuşi să articuleze decât un sunet greu, gutural. O durere cumplită îi sfâşie pieptul. Braţele şi le simţea zdrobite, iar în locul inimii părea că se cască un hău imens care îl absoarbe cu totul. O putere uriaşă, cu mult mai mare decât avusese el vreodată, se năpusti asupra lui dintr-un văzduh pe care nu-l cunoştea. Clătinându-se, căzu peste soţia lui, cu un horcăit oribil şi cu bale însângerate în colţurile gurii. Bodyguarzii se repeziră să îl susţină, şi unii dintre ei ieşiră să cheme o ambulanţă.

Ce se întâmplase cu Guvernatorul? Se înfuriase într-atât încât făcuse un masiv atac cerebral? Sau bodyguarzii oficiali, care îi serviseră paharul mare de whisky înainte de a intra în sala de bal, ştiau ceva ce nu trebuia aflat, drept pentru care au şi spălat foarte repede acel pahar, înainte de sosirea ambulanţei?

Oricum, toţi ceilalţi invitaţi din marea sală de bal presimţeau că piesa se terminase, că actorul principal nu îşi mai poate face rolul, şi, în mod paradoxal, o mare uşurare se instală cu repeziciune. Statuile vii se reanimară şi şoaptele se făceau din ce în ce mai tari.

Ambulanţa sosi, medicii intrară şi ridicară de jos trupul neînsufleţit al celui ce fusese spaima marilor zilei, al celui pe care în marea lor frică îl crezuseră chiar nemuritor. Peste magnifica sală de bal căzu cortina.

CARAVANA

PARABOLA – „Caravana”.

Era o minunată seară de vară şi tânărul conducător beduin şedea gânditor. Cerul de deasupra lui se umplea încet de stele şi el se gândea, zâmbind, că peste vreun ceas cerul va fi atât de greu de stele că ar putea să se prăvălească peste deşert. De fapt, tânărul beduin fugea de gândurile sale. Faptul că moştenise de la tatăl său

răspunderea pentru tribul lor nomad, cu oameni, corturi şi animale, îl apăsa într-atât încât nici nu se mai putea ocupa de propria lui persoană, de propria lui viaţă. Îşi luase o soţie bună, pe care dăduse patru cămile, dar, într-unul din drumurile sale prin frumoasa aşezare ismailită lângă care îşi puseseră corturile, văzuse o mândreţe de femeie, cu mers de felină şi cu ochii de jar.

Ceva absolut surprinzător se întâmplă în sufletul lui, o tresărire, o zbatere neştiută, ca o fâlfâire de aripi. Tânărul „prinţ al deşertului" nu era pregătit pentru acest fenomen, aşa că a încercat să-l traducă în ceva ce ştia. A încercat să dea acestui simţământ o dimensiune mercantilă. Şi-a spus că a ar fi gata să dea pentru ea o turmă întreagă de cămile dacă i s-ar fi cerut, numai să fie a lui acea minunăţie. De aceea în această seară îşi ocolea gândurile, de teamă că va da în sufletul lui peste frumoasa cu chipul strălucitor, care îi frânsese orice fel de rezistenţă lăuntrică. Problema tânărului beduin era destul de complicată. Pe de o parte, faptul că fusese lăsat să conducă străvechiul lor trib nomad îl făcea să fie mai serios şi mai atent la vieţile celorlalţi. Pe de altă parte, deşi putea să îşi ia câte neveste voia, femeia la care visa făcea parte dintr-o altă lume, care nu accepta nomadismul şi nici viaţa de beduin.

Această minunată făptură era fiica unui mare dregător, trăia într-un târg cu tradiţie şi nu ar fi acceptat în ruptul capului să îşi ducă viaţă pe cărările mişcătoare ale dunelor, îndurând nesiguranţa unei existenţe nomade. Tatăl tânărului beduin condusese timp de câteva decenii tribul lor. Fusese un om înţelept, dar teribil de dur. Preferase de cele mai multe ori să taie cu cuţitul rănile morale ale micii lor comunităţi, fiind convins că numai astfel salva tribul în întregul lui. Avusese şapte neveste, iar tânărul beduin, care era acum căpetenia tribului, era întâiul născut al celei de-a doua, deoarece prima îi dăruise doar fiice.

Tânărul învăţase de la tatăl său că, pentru a fi un bun conducător, trebuie să fie în stare de sacrificii. Să poată

sacrifica pe oricare dintre membrii tribului pentru a salva întregul trib, dar şi să fie în stare să sacrifice plăceri personale pentru a-şi păstra influenţa şi autoritatea asupra întregii comunităţi. Ceea ce se întâmpla acum cu el putea să îl facă să apară slab şi nevrednic în ochii celorlalţi beduini, care erau forţa tribului şi care nu erau dispuşi să accepte asemenea sentimentalisme „muiereşti", cum le spuneau ei.

În tribul lor, iubirea nu lua niciodată formă sentimentală. Femeia nu era iubită. Ea nu trebuia neapărat să placă ori să fie frumoasă, ci sănătoasă, ca să poată munci în condiţii foarte vitrege, să aibă şoldurile largi ca să poată face copii voinici, capabili să reziste în deşert, şi să îi poată naşte repede, pe paiele pe care şedeau cămilele, fără să păţească nimic. Bărbaţii îşi cumpărau femeile, dând pe ele una, două, trei, sau chiar patru cămile, dacă femeile erau aşa cum trebuie.

Ceea ce i se întâmpla acum tânărului conducător era aproape de neînţeles, şi, desigur, de neacceptat. De ce se îndrăgostise, când iubirea trebuia să îi rămână necunoscută? De ce era atât de disperat la gândul că femeia aceea minunată nu avea să fie niciodată a lui, nu-i va dormi în braţe, nu-i va încălzi pieptul cu respiraţia ei uşoară, nu-i va şopti în ureche cuvinte pe care nici nu îndrăznea să le imagineze? Ştia că nici măcar nu are dreptul să se gândească la asta, şi fugea de gândurile lui, cu teamă şi cu o sfâşietoare durere.

Tânărul conducător trebuia să fie dur şi de neclintit, o stâncă printre dune. Asta era imaginea pe care ceilalţi bărbaţi ai tribului o aşteptau de la el. În această seară, chiar şi stelele îl apăsau, şi tânărul conducător, cu o voce aspră, îl strigă pe fratele lui. Acesta era un bărbat la vreo 24 de ani, înalt, uscat, cu o figură severă. Tânăr la trup dar bătrân la minte. Avea patru neveste şi o duzină de copii, pe care îi creştea cu mână forte. Era cel mai apropiat sfătuitor al noului conducător, care, şi de această dată, i se destăinui, fără teama că se va compromite. Ştia că fratele lui avea gura cusută şi nu l-ar fi trădat nici cu preţul vieţii.

— Frate, asta mi-e durerea! – spuse, la sfârşitul spovedaniei, stăpânul tribului.

— Stăpâne! Frate! Nu ai nevoie să îţi spun eu ceea ce deja ştii, că ceea ce trăieşti acum în inima ta nu poate şi nu trebuie să afle nimeni. Problema ta este că nu poţi scoate cu cuţitul această rană din tine, pentru că ar însemna să îţi scoţi inima cea adevărată. Trebuie să înduri această povară, această boală, în tăcere.

— Tu ştii că nu se poate ascunde. Că iubirea, ca orice boală, se vede în privire.

— Ştiu, şi mai ştiu şi altceva. Dacă vei lăsa chiar şi o clipă să se vadă în ochii tăi vreo slăbiciune, bărbaţii tribului te vor ucide fără milă şi-ţi vor arunca leşul printre dune. Hotărăşte în această noapte ce trebuie făcut!

Fratele tânărului conducător dispăru apoi, ca o umbră. Noaptea se făcea tot mai deasă. Nori mari acoperiseră stelele. Dar tânărul conducător al tribului de beduini se hotărâse. Ştia ce are de făcut. A doua zi, încă din zori, porunci să fie strânse corturile, să fie încărcate cămilele, şi tot tribul să se mute la altă oază, care era la vreo 200 de kilometri depărtare. Pe chipul lui nu se citea nimic, nici oboseală, nici îngândurare. Avea o faţă hotărâtă şi severă. Urmări cu atenţie toate pregătirile de plecare şi, după ce porniră, ochii lui de vultur scrutau cu atenţie neclintită caravana.

Cămilele înaintau încet pe dunele mişcătoare, femeile îşi ţineau copiii pe lângă fustele lungi de pânză groasă, iar bărbaţii îşi îmbrobodiseră bine capetele, pentru că mergeau înaintea cămilelor şi vântul puternic de deşert le arunca în faţă nisipul. Oamenii din această caravană erau oameni simpli dar tari. Erau pregătiţi pentru o viaţă aspră, şi sufletele lor stăteau încuiate cu grijă, pentru că miezul lor era moale şi fără apărare. Aşa fuseseră învăţaţi, de generaţii întregi. Asta era legea supravieţuirii lor şi aşa avea să fie întotdeauna.

Bărbaţii tribului crescuseră cu respectul acestor principii. Să fie inflexibili dar loiali. Şi puteau să fie astfel pentru că ştiau că cel care le porunceşte este un

conductor dârz, pe care nu-l poate încovoia nicio greutate şi nicio durere. Ştiau că tribul lor era pe mâini bune şi că îşi încredinţaseră vieţile unui conducător puternic şi de neclintit.

5. PUTEREA IMAGINAŢIEI

PARABOLA – „Puterea imaginaţiei”.

— Cine se înscrie la vot? Vă rog să votaţi cu grijă, pentru că această lege priveşte viaţa noastră a tuturor şi, mai ales, pe cea a copiilor noştri!

— Votăm cu mâna sau electronic? Toată legea sau pe capitole?

Aceste replici erau schimbate sub cupola Parlamentului în legătură cu noua Lege a educaţiei. O lege pe care parlamentarii o „copseseră” parcă mai mult decât pe altele, tocmai pentru că această lege urma să refacă în întregime sistemul educaţional, astfel încât generaţii întregi urmau să se supună unui proces de educaţie intensivă, pentru a trimite în viaţa socială oameni capabili şi susţinuţi de un conţinut intelectual, profesional şi uman dintre cele mai competitive. Câţi dintre parlamentari înţeleseseră cu adevărat care era miza adevărată a acestei legi, nu se ştie. Cert este însă că se gândiseră cu toţii că ţara va avea mai mulţi oameni valoroşi, ceea ce în noua formulă de competiţie continentală era din ce în ce mai important.

— Dumnezeule mare! – strigă aproape înspăimântat preşedintele Senatului. Voi aţi făcut aici un efort de imaginaţie de care nici nu vă credeam în stare. Aţi creionat prin legea asta un fel de potenţială Castalie, ca în cartea lui Hesse. Vă doriţi aşa de mult să preluăm conducerea plutonului continental de intelectuali?

— Bineînţeles că ne dorim! – spuseră aproape în cor parlamentarii.

— Bravo, domnilor, bravo! Să ştiţi că asta chiar îmi place! O să reformulăm elita intelectuală a continentului după „chipul şi asemănarea noastră”!

Dezbaterile asupra noii Legi a educaţiei fuseseră furtunoase. Au existat voci care cereau mai multă

severitate în procesul educaţional şi mai multă exigenţă în ceea ce priveşte cantitatea şi calitatea informaţiilor înmagazinate. Au revenit în forţă însă şi acele elemente care pretindeau că inteligenţa naţională va trebui susţinută „cu arme şi bagaje", alimentând chiar naţionalisme uitate şi oarecum inadecvate în contextul în care întregul continent se străduia să formuleze un model de inteligenţă şi de elită intelectuală continentală, în care naţionalismele erau, sau ar fi trebuit să fie, complet topite, subsumate, absorbite. Întreaga Lege însă părea un produs al unei imaginaţii bogate, care creionează viitorul utilizând „materialul" cel mai inefabil, dar cel mai spectaculos totodată, şi anume inteligenţa. Vizionarismul dezlănţuit al acestei legi părea aproape şocant, pregătind parcă, aşa cum spusese şi preşedintele Senatului, un fel de „patrie ideală", o „cetate educaţională perfectă", o Castalie a desăvârşirii, destinată unei formule de inteligenţă şi de cultură pentru generaţiile ce vor veni.

Diana Alberti era şi ea parlamentar al unui partid democratic şi participase cu un entuziasm extraordinar la dezbaterile asupra acestei legi. Femeie încă tânără, plină de vitalitate, la 38 – 39 de ani, Diana se gândea la cei doi copii ai săi ca la nişte genii, a căror descoperire depindea enorm de sistemul educaţional, care, până acum, părea să favorizeze mediocrităţile, în timp ce noua Lege le oferea condiţii de afirmare şi de certificare, la care generaţii întregi doar visaseră. Diana se luptase şi ea cu sistemul la vremea la care, studentă fiind, se simţea demoralizată de mediocritatea crasă a profesorilor, de tematica limitată a cursurilor, de suficienţa măruntă a personalităţii universitarilor. Simţea atunci că, în ciuda faptului că era studentă la Litere, nu avea dreptul să îşi folosească imaginaţia, creativitatea, inteligenţa, superbia, personalitatea în toată complexitatea ei, ci era obligată să repete papagaliceşte ceea ce un profesor mediocru exprimase într-un curs absolut şi inexpresiv. Acum avea speranţe în ceea ce priveşte stimularea calităţilor intelectuale de excepţie. După ce Legea educaţiei a fost

votată, Diana merse acasă, unde îşi luă fericită în braţe copiii.

— Nici nu ştiţi, pui, ce bine va fi pentru voi, de acum înainte! Veţi putea să vă arătaţi fără teamă mintea de excepţie, veţi putea fi culţi fără să fiţi acuzaţi că faceţi „paradă de cultură”.

— Ce înseamnă asta, mami? – întrebă mezina, care nici nu era încă la şcoală.

— Înseamnă că o să fii extraordinar de deşteaptă şi de grozavă!

— Mai grozavă ca acum? – întrebă micuţa.

— Mai grozavă, pui, mult mai grozavă, şi toată lumea va recunoaşte asta, iar tu vei fi fericită!

— Ce bine, mami, ce bine! – spuse şi băiatul.

Băieţaşul Dianei se chinuia deja de vreo cinci ani să îşi ascundă marile lui aptitudini, marea forţă şi bogăţie a imaginaţiei, de teamă că profesorii îl vor pedepsi cu note mici sau îl vor cataloga drept aiurit ori superficial. Diana simţea nevoia să se învârtă ca un titirez, fericită de viziunea unei umanităţi viitoare, plină de genii şi de indivizi cu imaginaţie debordantă. „O, Doamne, ce mare este puterea imaginaţiei!” îşi spunea în sine Diana, cu sentimentul că participă la un moment istoric în care omul, redevenit creator, poate ajunge şi demiurg. „O, Doamne, mare este puterea imaginaţiei, şi ne face pe oamenii asemenea Ţie, Doamne!” şoptea fericită Diana Alberti. Susurând astfel adormi ca un copil sărutat de zânele nevăzute ale somnului. Poate aceleaşi zâne care acopereau cu vise dulci pleoapele copiilor ei, şi ale altor copii, în care genialitatea se pregătea să înflorească şi să se arate în lumină.

6. LACRIMILE

PARABOLA – „Lacrimile”.

Se spune că undeva, dincolo de zare, trăia odată un mare împărat, pentru care imaginea personală devenise deosebit de preţioasă. El dorea cu ardoare să i se facă portretul, drept pentru care a pus să fie chemat la curte cel mai celebru pictor al epocii.

Împăratul nu făcuse niciun fel de fapte de vitejie, nu i se cunoştea nicio pasiune, nu participa la jocuri publice, nu avea vicii care să îl definească, nu se ştia despre el aproape nimic. Nu făcea decât să vorbească, adică să poruncească, şi, desigur, să pedepsească. Se ştia că era foarte sever cu supuşii şi că îşi dorea să domnească veşnic. Dar această dorinţă nu era totuşi susţinută de nimic, în afara unei plăceri egoiste de a fi stăpân, chiar şi fără a avea vreun merit. Tocmai această lipsă de merite făcea ca pictorul care fusese chemat la Curte să nu aibă practic niciun fel de imagine de care să lege figura împăratului.

Astfel încât pictorul s-a înfăţişat la Curte oarecum stingherit şi părând că îi displace teribil să fie trezit la o oră cu mult prea matinală. Deşi era un artist deja vestit, pictorului nu-i plăceau vanităţile mărunte, el însuşi cultivând o morală personală extrem de aparte, fiind exigent atât cu sine cât şi cu ceilalţi. Oricum, el a venit la palat şi aştepta liniştit ca împăratul să apară şi să îşi formuleze el însuşi dorinţele în legătură cu portretul.

Orele treceau, şi pictorul, trezit încă din zori de oamenii de la curte, mai aştepta încă în camera de audienţe să fie chemat în faţa înaltului, dar impardonabil de insensibilului – cel puţin din perspectiva pictorului – împărat. Târziu, spre seară abia, uşile mari s-au deschis, şi pictorul a fost poftit în magnifica sală a tronului.

Destul de iritat de această întreagă zi pierdută zadarnic, ca şi de toată situaţia, care i se părea în acelaşi timp umilitoare, ridicolă, dar mai ales grosolană, pictorul intră şi înaintă încet, aproape greoi, spre tron. Ajuns în faţa împăratului, pictorul aşteptă ca acesta să îşi formuleze cerinţa.

Dar împăratul nu spuse nimic. Atunci, cu mare greutate, parcă ieşind dintr-o îndelungată muţenie, când de fapt ieşea dintr-o adâncă meditaţie asupra micimii fiinţei umane în raport cu puterea dominatoare, pictorul îl întrebă pe împărat ce vrea acesta de la un biet artist. Ochii duri ai împăratului se opriră o clipă pe figura impenetrabilă a pictorului, apoi răspunse repezit:

— Să-mi faci portretul!

— Ce fel de portret? – întreabă pictorul.

— Cum ce fel de portret, al meu! *– răspunse împăratul.*

— Bun, asta am înţeles! *– spune pictorul. Dar, necunoscându-vă vreo virtute specială, nu am înţeles dacă măria-ta doreşte un portret în care să fie înfăţişat tăcând, râzând sau plângând.*

— Eşti nebun? – întreabă împăratul. Cum ai putea să mă înfăţişezi plângând?

— Pentru că numai plânsul, măria-ta, numai lacrimile spun adevărul despre un om. Felul în care acesta plânge îi dezvăluie adevărata faţă, mai mult decât orice altă ispravă. Plânsul acela prea larg şi behăit arată un om rău şi ascuns, în timp ce plânsul ţinut între pleoape, cu o anume sfiiciune, poate dezvălui poporului un conducător drept şi dârz şi nu un farseor netrebnic.

— Ieşi afară, trădătorule! *– urlă împăratul. Am să pun să ţi se taie capul.*

— Mărite împărate, dacă mie mi se va tăia capul, voi lua cu mine toată măreţia pe care măria-ta ai pierdut-o! *– răspunse pictorul.*

Atunci împăratul înţelese că în faţa sa stătea un artist adevărat şi nu un slugoi oarecare. Însuşi faptul că a putut înţelege acest lucru, îl făcea deodată mai merituos şi mai plin de calităţi decât fusese înainte *de această întâlnire cu pictorul, întâlnire ce s-a dovedit a fi cu adevărat semnificativă. L-a lăsat pe pictor să îl portretizeze aşa cum credea acesta că este mai bine, şi l-a umplut apoi de onoruri.*

Din ziua aceea, împăratul n-a mai plâns niciodată în public cu acel behăit despre care pictorul îi spusese că dezvăluie doar prefăcătorie şi răutate, ci şi-a reţinut lacrimile, cu bărbăţie şi înţelepciune.

7. ÎNGER ŞI OM

ÎNGER ŞI OM – parabola/poveste

De câte ori îl vedea pe bărbatul acela, i se părea că se deschide în faţa ochilor ei o întreagă istorie, de parcă

omul ar fi fost purtătorul vreunei capacităţi supraumane de a deschide eternitatea şi de a o obliga să îşi arate conţinutul.

Nici nu ştia de ce sau cum se putea întâmpla aşa ceva. Bărbatul acela era un tânăr destul de mic de statură, suplu, blond, cu nişte ochi albaştri încercănaţi, semn că omul făcea în mod curent nopţi albe. În afară de asta, avea o gură deosebit de expresivă, atât de tristă şi de melancolică, de parcă ar fi simţit toate dramele umanităţii

Părea să fie purtătorul unei cunoaşteri atât de profunde a tuturor trăirilor umane, încât, după ce stăteai în prezenţa lui pentru câteva clipe doar, te puteai simţi parcă „suavizat" sufleteşte, cuprins de o transparentă şi delicată senzaţie de fericire, de altfel absolut inexplicabilă.

Elena nu mai cunoscuse niciodată un astfel de exemplar uman, care o tulbura şi o fascina în acelaşi timp. Femeie frumoasă şi învăţată cu succesul, Elena şi-a dat repede seama că nu configuraţia masculină a insului era cea care o tulbura atât de mult, ci configuraţia lui ideală, dacă se poate spune aşa

Oricum îi era complet imposibil să îşi explice chiar şi ei însăşi ce simţea pentru acest bărbat cu totul şi cu totul neobişnuit. Părea că fiecare zi care se adăuga acelui lanţ de momente pe care le trăia alături de el de când îl cunoscuse, cu doar câteva luni în urmă, era o zi semnificativă, foarte asemănătoare unui eveniment, ori unei sărbători deosebite.

Elena trăia cele mai ciudate sentimente faţă de acest bărbat. Înainte de toate, îl admira şi îl respecta, într-un fel aproape mistic, de parcă acesta ar fi fost vreun personaj serafic, venit dintr-o altă lume, pentru a ne învăţa pe noi, muritorii, cum trebuie să evoluăm spre sfere mai înalte.

Mai apoi însă, frumoasa Elena şi-a da seama că, într-un fel absolut neaşteptat şi de neînţeles, s-a îndrăgostit de fragilul personaj. Adică ajunsese să îl considere singurul model masculin acceptabil, modelul ideal, şi simţea asta cu toată convingerea şi trăia cu tot sufletul ei aceste sentimente.

Ajunsese chiar să retrăiască, mai ales în prezenţa bărbatului acestuia blond, momente importante din propria sa istorie, revenind într-un fel miraculos la formula sufletească a propriei sale adolescenţe, ajungând să îşi reconsidere tot conţinutul sufletesc, în sensul unei reveniri la o puritate şi la o inocenţă pe care fusese convinsă că le pierduse definitiv şi că numai prezenţa miraculoasă a acestui bărbat misterios a făcut ca sufletul ei să se purifice şi să se revirginizeze.

Ce mai urma să i se întâmple oare, mai ales că Elena simţea foarte clar că acest bărbat era mai mult asemenea îngerilor, adică fără apetit sexual, cel puţin în relaţia cu ea, şi atunci, ce putea să facă oare cu sentimentul ei de iubire profundă faţă de un bărbat care nu ar fi putut niciodată să răspundă acestei iubiri?

Nu ştia. Şi aproape că nici nu o mai interesa. Ceea ce o interesa mai presus de orice era ca el să rămână lângă ea, pentru ca ea să se poată bucura de prezenţa lui minunată, indiferent în ce formulă i-ar fi rămas alături, ea era dispusă să accepte orice, numai să se poată îmbiba la nesfârşit de mireasma zeiască a acestui mesager divin! Era clar că înnebunise, pentru că altfel nu exista nicio explicaţie logică pentru ceea ce simţea ea.

Dar dacă era mai mult decât atât?

Dacă Divinitatea însăşi îi trimitea acest sol, întrupat în bărbat, pentru a-i cerceta sufletul, pentru a vedea cât de mult poate ea să iubească, în afara manifestării sexuale, tocmai ea care crezuse întotdeauna că aceasta este practic cea mai importantă manifestare a iubirii!

Tot sufletul îi era plin de o fericire neînţeleasă, dar foarte direct legată de prezenţa misteriosului bărbat, care era însă din ce în ce mai aproape de ea, şi tocmai când credea că se poate întâmpla ceva previzibil, el sărea din nou în alte sfere, lăsând-o cu sufletul atârnat ca o aripă, care s-a desprins de umărul purtătorului.

Ceea ce trăia Elena era o mare fericire şi o mare suferinţă în acelaşi timp, era o înălţare şi o prăbuşire perpetuă. Parcă niciodată *iubirea nu îi apăruse în acest fel,*

ca o încercare de desăvârşire, minunată şi dureroasă, dar la care nu ar fi acceptat să renunţe decât *odată cu însăşi viaţa sa.*

Nici nu îndrăznea să îşi imagineze cum ar mai putea fi existenţa ei fără bărbatul miraculos care îi umpluse mintea şi sufletul de prezenţa lui, de întreaga lui făptură.

Culmea era că, în ciuda faptului că nu trăia cu acest bărbat niciun fel de experienţă erotică, Elena era plină de un sentiment erotic atât de intens care părea să îşi fie suficient sieşi, şi care poate că îl cuprindea uneori chiar şi pe misteriosul masculin.

Elena simţea că viaţa ei s-a luminat, îi erau mai clare scopurile şi în carieră şi în relaţiile cu ceilalţi oameni. Simţea tot mai acut nevoia să se exprime, să le formuleze şi celorlalţi sentimentele ei, care ar fi vrut să răsune peste omenire ca un fel de trompetă divină, anunţând poate apariţia unei forme inedite de iubire pe acest pământ maculat de orori şi de mizerii de tot felul. Elena s-a trezit deodată făcând apologia unei iubiri desăvârşite, pure, perfecte, totale, fără să îndrăznească să spună totuşi că această iubire se manifesta complet în afara dimensiunii sexuale, de teama că ceilalţi oameni nu o vor înţelege.

Într-o dimineaţă de vară, când se culcase extrem de târziu, aproape de răsăritul soarelui, cu gândul la iubitul ei ideal, Elena, care era pentru câteva zile la munte, într-o cabană sărăcăcioasă şi urâtă, a simţit o prezenţă caldă alături de ea, în patul tare.

Cum abia adormise, a avut impresia că e unul din numeroasele sale vise erotice, prin care se răzbunau simţurile ei de femeie puternică, sănătoasă, adevărată. Ceea ce simţea acum era însă atât de minunat, atât de intens, atât de frumos, încât se pomeni gemând de plăcere, cu tot trupul şiroind de transpiraţie.

După ce reuşi să se relaxeze puţin, Elena îndrăzni să deschidă ochii, parcă străfulgerată de o divină presimţire.

Alături de ea, zâmbind serafic după ce o iubise cu atâta pasiune, stătea miraculosul tânăr blond, şi din ochii lui albaştri se revărsa, peste femeia căreia tocmai îi

cotropise trupul, o infinită iubire.

8. CONTRADICŢII

PARABOLA – „Contradicţii”.

Ignoranţa şi înţelepciunea nu sunt neapărat feţele aceleaşi monezi, ci pot să fie, adeseori, momentele consecutive ale unei evoluţii individuale. Dacă plecăm însă de la premisa contradicţiei obligatorii, atunci vom constata că ne aflăm de multe ori în faţa unor „nebuni” care pot să fie înţelepţi dar neînţeleşi, aşa cum ignoranţii pot fi catalogaţi drept „inteligenţii” vreunei epoci, ale cărei criterii intelectuale sunt cu mult sub grila admisibilă.

Pe terasa unui superb palazzo din Roma, Fabrizio Calvino şi Giancarlo Barbieri îşi disputau rolul înţeleptului şi, respectiv, al ignorantului, un joc pe care îl *jucau de multe ori, pe diverse teme, şi confruntându-se cu ardoare şi cu delicii intelectuale nesfârşite. Numai că de data asta confruntarea nu mai părea să ţină de joc, pentru că punea „pe masă” unele adevăruri care puteau să doară şi să stârnească reacţii psihologice*:

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte să te consider ignorant, Fabizio! – îi spuse prietenului său, mai tânărul *Giancarlo.*

— Problema este că nici nu ar fi putut să-ţi treacă a asemenea aberaţie prin minte pentru simplul fapt că nu este adevărat, dar şi pentru faptul că tu, Giancarlo, eşti format după tiparul vânătorului de putere şi nu al însetatului de cunoaştere!

— Aici trebuie să recunosc că ai dreptate. Poate că asta este influenţa tatălui meu în principal, care îmi spunea încă de când eram foarte mititel că eu trebuie să domin, să fiu puternic şi să îi las pe alţii să se amăgească şi să se joace cu iluzoriile realizări pe care ţi le oferă inteligenţa şi, exagerat spus, înţelepciunea.

— Bine, dar sper că asta nu înseamnă neapărat că tu faci apologia ignoranţei în detrimentul cunoaşterii, ci doar apologia puterii financiare ori politice în detrimentul renumelui intelectual, care i se pare omului puternic o realizare prea fragilă pentru a o considera demnă de

urmărit.

— Nu neapărat prea fragilă, ci, ceea ce vreau eu să exprim, este credinţa mea că cei care urmăresc doar idealuri intelectuale sau de cunoaştere sunt oameni profund nefericiţi, care au mereu sentimentul neîmplinirii propriului destin, trăind adesea cu teama ratării, în timp ce oamenii care deţin puterea sunt mai siguri pe ei, mai realizaţi.

— Dar poate că se simt atât de siguri tocmai pentru că sunt ignoranţi şi indecent de suficienţi

— Poate! *Nu vreau să te contrazic*. *Dar eu prefer certitudinile realizărilor concrete, certificate de societate şi recunoscute de majoritatea oamenilor, unor incertitudini ideale ori unor realizări elitiste pe care doar câţiva indivizi le înţeleg şi le acceptă*!

— Ceea ce spui tu nu face decât să sublinieze drama profundă pe care o trăiesc gânditorii, creatorii, cercetătorii, descoperitorii de adevăruri, inventatorii, adică exact acei oameni pe ale căror realizări se bazează evoluţia societăţii şi umanităţii în general, societate care nu numai că nu le oferă bucuria de a-i recunoaşte şi omagia la adevărata lor valoare, ci le „fură" opera, utilizând-o în folosul unor profitori ignoranţi şi suficienţi care fac paradă de putere dar care, în realitate, sunt nişte nulităţi bombastice, nişte tumori ale omenirii.

— Eşti mult prea dur exprimându-te astfel, Fabrizio! *Puterea politică şi financiară este cea care ţine în stare de funcţionare mecanismele acestei lumi, ale cărei scheme şi mecanisme au fost, este adevărat*! *inventate şi dezvăluite de martirii cunoaşterii, de acei oameni pe care noi îi numim cu o anume condescendenţă „genii", dar care nu sunt în stare să facă profitabile pentru ei înşişi propriile idei, ci ni le livrează nouă, pe nimic, pentru ca noi să facem avere şi să avem putere*!

— Cât poţi să fii de brutal şi de cinic, Giancarlo! *Ce specie monstruoasă sunteţi voi, oamenii puterii*!

— Şi voi, oamenii cunoaşterii, ce specie „delicată", ca să nu spun vulnerabilă ori chiar „handicapată"!

— Pentru asemenea cuvinte ar trebui să plătiţi scump!

— Lasă, Fabrizio, că plătiţi voi, cu „ratările" voastre toate succesele noastre!

— Fiară nemernică, nici nu mai vreau să te ascult!

Fabrizio se ridică de pe scaun şi, cu ochii umezi, ieşi de pe terasa cochetă. Marea Cetate îl întâmpină maiestuoasă. Privi spre maiestuoasele palate romane şi îşi dădu seama că toate erau de fapt realizări ale unor mari artişti, dar fuseseră comandate de oameni ai puterii, care au avut abilitatea dar şi capacitatea financiară de a-i susţine pe artişti, de a-i determina să-şi transforme geniul în operă concretă, perenă…

Înţelese, parcă străfulgerat, că posteritatea este cea care face ca marile genii să îşi recupereze locul de onoare care li se cuvine şi să stea mereu şi mereu înaintea puterii, înaintea acelei puteri care le facilitează de fapt intrarea în posteritate. Ce paradoxală este existenţa! *În viaţa curentă însă, din păcate, puterea este mereu cea care domină, şi nu de puţine ori ignoră ori striveşte arta şi cunoaşterea, exilându-i ori nedreptăţindu-i grav pe cei care le reprezintă*!

9. IMUNITATE

PARABOLA – „Imunitate".

Ceea ce povestea Mama Lina era de-a dreptul şocant, dacă nu luai în consideraţie faptul că evenimentele se petrecuseră cu multe decenii în urmă, într-un mediu rural ultraconservator, care ascundea multe trăsături primitive, de o brutalitate înspăimântătoare.

Femeia, care era acum octogenară, se născuse într-o familie numeroasă, aşa cum erau toate la vremea aceea. Dintre cei treisprezece copii, ea era al cincilea născut, fiind prima dintre fete. Ierarhia familiei era pe atunci extrem de bine definită şi respectată. Părinţii erau ca nişte zeităţi, iar fraţii ori surorile mari deveneau la rândul lor nişte semizei cu puteri aproape discreţionare asupra fraţilor mai mici.

Mama Lina se purta încă şi acum ca o împărătească în

exil, dispreţuind din răsputeri metropola, mediul urban părându-i-se un fel de boală socială pe care trebuie să o suporţi, dar nu e obligatoriu să o şi accepţi. Bătrâna era deşteaptă, orgolioasă, cu o natură critică exersată decenii de-a rândul, astfel încât, atunci când te aflai în faţa ei nu prea puteai să îţi ridici privirea fără un anume efort.

Foarte pricepută la oameni, Mama Lina, căreia nu-i fusese dat să zămislească ea însăşi, crescuse mai mulţi nepoţi şi nepoate, copii ai surorilor şi fraţilor ei, pe care îi făcuse oameni mari, respectaţi în lume, cărora avusese grijă să le inducă un orgoliu şi o demnitate inflexibile, dublate însă şi de o privire critică. Unul dintre băieţii crescuţi de ea ajunsese contraamiral, şi se lupta acum să sară pe treapta superioară, altul era director general la o fabrică unde nu se întâmpla nimic fără ca ochiul lui de vultur să vadă, făcându-şi astfel mai mulţi duşmani decât prieteni, dar fusese învăţat că nu are neapărat nevoie de prieteni, ci, mai ales, de duşmani deştepţi care să îl stimuleze. Avusese Mama Lina grijă de asta.

Printre copiii crescuţi de Mama Lina, cea mai mică era o fată, la sufletul căreia bătrâna se străduise mult să ajungă, deşi nu-i stătea în fire să facă asemenea efort. La vremea când o luase pe fetiţă, Mama Lina era la vârsta la care i-ar fi putut fi bunică adevărată. Fata era singura rămasă dintre gemenele născute de o soră mai mică a Mamei Lina, o soră căreia îi putea fi mamă, căci se născuse când Mama Lina era deja măritată, soră pe care o dispreţuise întotdeauna, deşi, în adâncul cel mai adânc al sufletului său, o şi invidiase.

Avea copila aceea o semeţie înnăscută, care o provoca pe Mama Lina, de parcă autoritatea şi puterea ei ar fi fost puse mereu la încercare. Fetei îi plăceau cărţile şi ideile, ceea ce făcea ca Mama Lina să nu o poată controla şi domina, nefiind pricepută în asemenea lucruri şi având un respect grozav pentru cărturari. Mama Lina simţea însă că trebuie să îşi consolideze autoritatea prin ceva suplimentar şi căuta înfrigurată, condusă de o anume teamă că fata va scăpa în lume înainte ca ea să o poată

învăţa să îşi asigure o distanţă critică sănătoasă faţă de oameni şi situaţii. S-a decis să o cheme pe fată la ea, rugând-o cu frumosul să asculte o poveste din copilăria plină de peripeţii a bătrânei.

— Ţuţulica, te-am chemat să îţi povestesc ceva ce mi-am adus acum aminte şi despre care cred că trebuie să ştii şi tu! – îi spuse Mama Lina fetei, chemând-o pe numele ei de alint.

— Despre ce e vorba, Mamă Lina?

— E o poveste din copilăria mea. Ascultă! Când eram eu mică, fratele nostru cel mare era dejabărbat, căci mămăica îl născuse când era încă o copilă, şi după el a pierdut vreo trei prunci. Voia să plece la şcoala sanitară şi tata nu voia să-i dea voie să plece de nebun în lume, lăsând averea familiei şi toată treaba pe seama străinilor, pentru că tata avea nevoie de ajutor.

— Ce dictator era bunicul!

— Aşa era atunci. Aşa trebuia să fie un tată. Dar chiar şi aşa, cunoscându-l pe tata ca pe un om dur, frate-miu nu voia să asculte de nimic, şi tata obosise să mai strige la el. Atunci, l-a rugat să se apropie de el, şi, înainte chiar ca fratele meu să-şi dea seama, tata îi pusese la gât un şarpe mititel ca o lamă de cuţit, care l-a muşcat repede şi adânc. Frate-miu a dus mâna la gât, a deschis gura să spună ceva, dar, în loc să vorbească, a scos un horcăit, şi s-a prăbuşit la pământ. Tata l-a dat la o parte cu piciorul şi a plecat de acolo.

— Hai, Mamă Lina, ce spui dumneata acolo? Ştiu că unchiul n-a murit tânăr, ci a trăit şi el mult!

— Da! – răspunse bătrâna. Stai să îţi spun mai departe. Mama noastră, mămăica, aşa cum îi ziceam noi, s-a repezit ţipând disperată spre băiatul ei, şi, neştiind ce să facă, a luat apă de la fântână şi i-a spălat cu apa aceea îngheţată faţa şi gâtul.

— Şi ce s-a întâmplat? Şi-a revenit?

— Fratele meu s-a trezit greu din otrava aceea, ca dintr-o moarte. Pe seară, când tata a venit acasă de unde fusese plecat, l-a văzut pe băiat viu şi i-a zis că de-acuma

nu o să i se mai întâmple niciodată nimic, căci a trecut deja prin moarte.

— Şi nu a mai plecat de-acasă?

— Ba a plecat, dar numai după moartea lu' tata!

— Şi eu ce trebuie să înţeleg din asta? Că bunicul a vrut să îi facă o imunitate fizică pentru a-i da o lecţie de loialitate, sau că a lăsat destinul să hotărască?

— Înţelege ce vrei! Tu eşti deşteaptă şi ai să înţelegi că puterea, în viaţă, trebuie dovedită, nu lăsată să fie călcată în picioare de nimeni, nici chiar de copiii tăi.

— Nu cred că ai dreptate, Mamă Lina! Puterea unui om e cu atât mai mare cu cât el poate înţelege că există şi posibilitatea ca această putere să îi fie contestată. Dacă nu înţelege asta, înseamnă că nu-i un om cu adevărat puternic. Poate că bunicul avea alte gânduri.

— Poate!

— Să zicem că ar fi vrut să îl facă pe unchiul imun la frică, pentru că sunt convinsă că ştia că şerpişorul ăla nu avea o muşcătură mortală.

— S-ar putea ca tu să înţelegi mai multe decât mine, copilă!

…Mama Lina trebui să se dea bătută. Fata asta îi era superioară într-un fel natural şi fără efort, şi îi dăduse ea însăşi o lecţie.

Oricum, a trecut mult timp de atunci. Acum, fata cea dragă a Mamei Lina a ajuns foarte departe şi este o femeie cu o personalitate puternică şi cu o valoare recunoscută. Mamei Lina, care e bătrână de tot, îi place totuşi să creadă că este foarte mult şi meritul ei.

10. MIRACOLUL APEI

PARABOLA – „Miracolul apei".

Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai băuse nicio gură de apă de izvor. La ei în ţinut, apa fusese otrăvită de ploile acide şi era prohibit să bei apă curentă. Populaţia era obligată să bea apă îmbuteliată, adusă de departe cu maşini speciale, ca să nu existe riscul ca cine ştie ce localnic pus pe căpătuială să fie cumva tentat să facă bani îmbuteliind apa lor rea, punând în primejdie

viaţa altora!

Albert era vice-rege al regiunii, în fapt o colonie rămasă în această formulă administrativă printr-un fel de farsă a istoriei, când ţara-mamă nu şi-a mai adus aminte să o elibereze. Moştenise acest titlu de la tatăl său, care murise de o formă dubioasă de cancer, mai degrabă un fel de SIDA, care îl terminase repede. Consiliul elector îl pregătise din vreme pe Albert, care era doar un adolescent subţirel, urât şi ochelarist, suferind de o timiditate bolnăvicioasă. Mai zâmbeşte încă şi acum, când îşi aduce aminte cum era la acea epocă.

Din înălţimea celor aproape 50 de ani, Albert îşi permite să fie generos cu defectele celorlalţi, dar nu cu ale lui însuşi. A ştiut să lupte cu timiditatea sa, cu preferinţa pentru alcool, cu slăbiciunea pentru femei uşoare. Şi a reuşit de fiecare dată să ucidă demonul din sine, convins fiind că un mare lider, aşa cum visase întotdeauna să devină el însuşi, nu-şi poate permite asemenea slăbiciuni, care să-i submineze personalitatea şi să-i maculeze caracterul. Albert este un bărbat bine acum. Maturitatea îi prieşte. Căsătorit cu cea mai bogată fată din ţinut, i-a făcut acesteia trei copii, ca în poveşti.

S-a străduit mereu să împlinească un fel de scenariu ideal, pe care l-a simţit lucrând în sine, mai presus chiar de propriile lui dorinţe. În această dimineaţă de mai, după aproape doi ani de la ploile acide care au otrăvit apele, Albert îl chemă la el pe primul-ministru.

Acesta sosi şi aştepta, cu o atitudine de oarecare condescendenţă.

— Da, sire! Vă stau la dispoziţie!

— Bine ai venit, Ernst! Am nevoie de tine să găsim împreună o ieşire din această situaţie cu apa. O situaţie care a devenit explozivă, chiar dacă pare un paradox să mă exprim astfel. Am auzit că sunt foarte multe familii care nu fac faţă acestor cheltuieli, impuse de cumpărarea apei. Ce crezi că este de făcut?

— Dar, Sire, guvernul a alocat sume uriaşe, tocmai pentru a uşura situaţia familiilor cu venituri modeste.

— Pentru Dumnezeu, Ernst! Tu nu vezi în ce situaţie am ajuns? Să îi coste pe oameni apa de băut mai mult decât hrana sau îmbrăcămintea! Trebuie să găsim o soluţie, pentru că oamenii vor prefera să bea apă din izvoarele infectate! Gândeşte-te ce s-ar întâmpla atunci! Toată comunitatea internaţională ne va sări în cap, asta după ce propria noastră conştiinţă ne va sili să ne punem viaţa la dispoziţia oamenilor, indiferent ce ar hotărî aceştia să ne facă!

— Sire, exageraţi! Iertaţi-mă că îndrăznesc să vă spun asta! Eu am primit rezultatele ultimelor statistici, şi mi se pare că situaţia este încă sub control.

— Încă, Ernst! Dar gândeşte-te că intrăm în vară şi căldurile mari îi vor face pe oameni să vrea să bea tot mai multă apă, şi ce se va întâmpla atunci când nu-şi vor mai putea permite să plătească acest lichid care le întreţine viaţa?

— Nu ştiu, Sire!

— Ăsta nu este un răspuns, Ernst! Dă-le oamenilor apa gratis în timpul lunilor de vară, altfel vor muri pe capete!

— Dar, Sire, dacă le dăm apa gratis vara vor dori să primească şi în restul anului apa gratis, ceea ce ar dezechilibra bugetul de o manieră ireversibilă, înţelegeţi?

— Înţeleg, dar nu vreau să moară oameni. De viaţa lor depinde şi viaţa noastră, Ernst, a ta şi a mea, sau tu refuzi să vezi această relaţie directă?

— Mărturisesc, Sire, că eu nu văd atât de tranşant realitatea!

— Da! Pentru că tu te ascunzi după un mandat care se va termina oricum în curând, în timp ce eu nu mă pot ascunde. Mandatul meu e pe viaţă, Ernst!

— Dar, Sire…

— Niciun dar, Ernst! Faci cum spun eu, sau demisionezi. Este destul de clar?

— Da, Sire. Este!

Primul Ministru ieşi de la vice-rege fără să ştie exact ce are de făcut. După o şedinţă furtunoasă de guvern,

organizată în aceeaşi zi, primul ministru a dat apă gratis oamenilor…

Vara trecu greu. Căldurile mari, peste medie, făceau deja victime. Apa dată de guvern nu ajungea nici pe departe. Erau cantităţi insuficiente, iar oamenii sufereau. Mulţi bătrâni şi copii au fost victime. Vice-regele era disperat. Se decise să cheme vraci şi preoţi să le descânte apele. Procesiuni impresionante se făceau zilnic pentru curăţarea izvoarelor. Oamenii de ştiinţă făceau şi ei eforturi să găsească o modalitate eficientă pentru purificarea apei. Totul părea însă zadarnic, de parcă un greu blestem apăsa peste această regiune.

Vice-regele căzu într-o cumplită depresie. Se simţea vinovat şi nu mai ştia ce să facă. Atunci, îi veni o idee. O chemă la el pe fetiţa oarbă, despre care auzise că ar avea puteri tămăduitoare ieşite din comun. O puse în faţa unui ulcior, plin cu apă otrăvită scoasă din izvor.

— Îngeraşule! – îi spuse cu voce dulce vice-regele. Fă ce crezi tu că e mai bine şi curăţă apa asta, şi odată cu ea şi izvorul, şi toate apele de la noi. Salvează oamenii de la moarte, puiule binecuvântat!

— Nu mai plânge! – spuse fetiţa oarbă. Nu mai plânge, pentru că uite, eu pun mâna peste apă şi apa se face bună şi vindecătoare. Şi pun mâna peste sufletul tău şi îl umplu de speranţă şi de încredere. Eşti un om bun şi un conducător devotat. Fie ca apa aceasta să îţi vindece şi ţie rănile sufletului! Dă, Doamne!

Cu aceste cuvinte, micuţa împlini un ritual ştiut numai de ea. Apoi, spre stupoarea vice-regelui şi a tuturor celor prezenţi, fetiţa ridică ulciorul cu apă la gură şi bău cu sete. Se şterse cu mâneca bluzei albe de in şi se ridică senină.

— E gata! Apa e bună! Fiţi binecuvântaţi!

Fetiţa ieşi din încăpere. Nimeni nu îndrăznea să rupă tăcerea. Atunci, vice-regele apucă ulciorul şi, după o scurtă ezitare, bău şi el apă, lung şi cu sete. Toţi se uitau sideraţi la monarhul acesta, care îşi risca viaţa. Văzură însă că ochii vice-regelui se umplură de o lumină

supranaturală.

— S-a împlinit un miracol! Apa e bună! Puteţi bea din ea, oameni buni!

Toţi se repeziră să bea, cu o convingere aproape mistică. Simţeau că se produsese într-adevăr un miracol, nu numai în celulele apei, ci şi în sufletele lor. Părea că se terminase o vrajă urâtă, că se risipise un blestem. Erau fericiţi că vor putea trăi de acum încolo fără teamă.

Miracolul apei lucra în ei, aşa cum în fiecare dintre noi lucrează marele miracol al vieţii.

11. PORTOCALA NEAGRA

PORTOCALA NEAGRA

Prinţesa rătăcea cu ochii goi. Citise toate cărţile din mica bibliotecă a palatului, nu mai exista nicio carte care să fie o taină pentru ea şi asta o făcea să sufere profund. Voia ceva misterios, ceva necunoscut, care să fie în aşteptarea ei, a minţii şi a gândului ei, care să descuie, ca o cheie, taina cărţii, a poveştii.

Coborând treptele părţii de est a palatului, prinţesa Mo căută în gând o poezie a lui Apollinaire, ale cărei versuri de început sunau cam aşa: „pământul e albastru ca o portocală”!

Prinţesa Mo era foarte amuzată de neaşteptata culoare pe care poetul i-o dăruise portocalei, făcând din acest fruct banal ceva misterios şi preţios. Aşa ceva voia şi ea să primească, o carte ori o poveste neştiută şi surprinzătoare, măcar prin analogiile stârnite în mintea ei iscoditoare. Pe treptele verde-fistic din marmură adusă de departe, prinţesa dădu din întâmplare de fosta ei doică, Alma, pe care nu o mai văzuse de multă vreme.

Un pic uluită, prinţesa îşi privi doica şi înţelese rapid că era o întâlnire providenţială această regăsire a femeii care o ţinuse la sân. Alma se făcuse doică doar pentru că Marele Prinţ o solicitase să o hrănească pe micuţa rămasă fără mamă, căci Marea Prinţesă Vio, mama prinţesei Mo, murise la foarte scurt timp după ce o născuse pe mititică. Adormise după naştere, toropită de oboseală şi de senzaţia de sfârşeală de după marele eveniment şi, la puţin timp

după aceea, începu să sângereze din ce în ce mai abundent, până când s-a stins.

Nimeni nu a putut să facă nimic pentru a opri acel sânge care curgea cu furie, ca şi cum s-ar fi supărat că e prizonier înăuntrul trupului cuiva, fie şi al unei Mari Prinţese. Minunată femeie fusese Marea Prinţesă, toată lumea care o cunoscuse spunea asta, ceea ce aproape că o enerva pe prinţesa Mo, care fusese destul de neastâmpărată când era mică. Pe mama ei adevărată o simţise mereu ca pe o competitoare care câştigase deja marele premiu şi părea să râdă de ea, ascunsă de nori, făcând-o să se ambiţioneze ca să devină mai bună, mai grozavă, mai deşteaptă, mai frumoasă, mai, mult mai decât fusese Marea Prinţesă, ceea ce nu era lucru uşor!

Cât despre doica Alma, ea îşi pierduse pruncul, în urma unei răceli care păruse uşoară la început, dar care se transformase într-o febră insuportabilă pentru trupuşorul lui mititel. Rămasă cu sânii grei de lapte. Alma plecase din satul ei de baştină, parcă chemată de o voce divină şi nu s-a mai oprit din mers decât la poarta marelui palat princiar. După ce a devenit doica micuţei prinţese, de îndată ce a pus-o la sân ca să o alăpteze, Alma a simţit că puişorul ăla de pruncuţă e o stăpână zeiască, a cărei voce a chemat-o de dincolo de ceea ce poate cineva pricepe. S-au înţeles minunat, până în ziua când prinţesa Mo a împlinit 15 ani, când s-au certat pentru prima şi ultima oară.

Alma a certat-o pe prinţesă cu vocea ei de mamă bună şi cu sufletul trist că fata se dovedea a fi de un egoism feroce şi că nu ţinea cont de nimeni şi de nimic pentru a-şi îndeplini toate mofturile. Fata s-a supărat şi i-a spus vorbe grele, atât de grele încât Alma şi-a făcut bagajul şi s-a întors în satul de unde plecase. Acolo se simţea deja străină de toate rubedeniile, dar mândria nu o lăsa să se întoarcă la copila ei dragă până când aceasta nu avea să-şi ceară iertare.

Acum venise la palat pentru că o rugase Marele Prinţ să se întoarcă la copila cea prea deşteaptă pentru lumea asta şi prea înstrăinată şi retrasă în lumea cărţilor.

— Nu cărţile sunt primejdia, mărite prinţ, ci poveştile din ele. Poveştile alea au uneori demoni închişi în ele şi când fata deschide cartea şi dă paginile, demonii cei răi prind viaţă şi îi fură sufletul.

— Ce spui tu, Alma, nu se poate să fie aşa. Poveştile sunt doar nişte poveşti, vorbe pe hârtie, nu pot face rău nimănui.

— Vai, cum aşa? Vorbele sunt vii, mărite prinţ, şi pot lovi mişeleşte pe cel nepregătit să le înfrunte, îl pot prinde cu sufletul deschis şi trist şi atunci îi fură lumina şi bucuria, poate pentru totdeauna.

— Nu cred asta, Alma, dar simt că fata are nevoie de tine, ştii cât de mult te iubeşte şi cât de uşor îşi deschide inima faţă de tine. Cu mine nu vorbeşte aproape deloc, de parcă ar fi un zid între noi şi asta mă doare.

— O să-şi revină, dar greu de tot dacă a apucat să se îmbolnăvească de duhul rău din cărţi. O să văd eu ce-i în inima ei!

După această scurtă convorbire, Alma urcă treptele de marmură verde-fistic spre apartamentele prinţesei Mo.

Aşa se întâlniră, la jumătatea scării, fata venind de sus şi doica de jos, una din cer şi alta de pe pământ, ca într-o poveste din cărţile atât de dragi prinţesei.

— Aiiimaaa, scumpa mea, ce bine că te-ai întors, muream de dorul tău! – spuse prinţesa şi se aruncă în braţele celei care-i fusese cu adevărat o mamă devotată.

— Puiul meu, am venit că m-a chemat inima ta, copilă dragă, că prea te veştejeşti stând între coperţile alea, fata mea!

Îmbrăţişate strâns, prinţesa Mo şi doica Armat-o intrară în camera cea mai mică, cea care fusese cândva camera doicii şi pe care aceasta avea din nou să o locuiască şi să o umple de blândeţea şi căldura ei.

— Doică, spune-mi o poveste nouă, că nu mai am ce citi, ştiu deja toate cărţile! Am comandat altele, dar până vin alea, zi-mi o poveste aşa cum numai tu ştii să spui!

— Bine, copilă, îţi spun, dar stai o clipită să-mi las bocceaua asta şi să mă descalţ, că tare mă dor picioarele!

— Iar ai venit pe jos? N-a trimis tata maşina după tine?

— Ba a trimis, dar la drum din ăsta de viaţă şi de destin nu te duci cu maşina, puică, te duci pe jos, să simţi mai bine viaţa care ţi se dă, că altfel o trăieşti degeaba dacă nu o simţi cu toată fiinţa ta!

— Doamne, ce de lucruri ciudate spui tu, doică Armat-o, parcă ai fi o zână!

— Poate că-s o zână, copila mea, cine mai ştie! Oricum, pentru tine chiar că am fost şi sunt şi acuma o zână, scumpa mea prinţesică! Dar, hai să-ţi spun povestea după care tânjeşti atâta!

— Da, da, haide, spune-o!

— Uite, se făcea că odată, de mult de tot, trăia pe muntele Lunii un om sălbatic şi uriaş de care se temeau toţi ceilalţi oameni. Omul ăsta era un om tare rău şi oriunde s-ar fi aşezat se făcea negru locul pe care stătuse, de parcă ar fi fost ars. Avea ceva în el, un foc demonic, ceva. Şi nu putea suferi pe nimeni lângă dânsul, trăia singur şi rău. Până într-o zi, când pe muntele ăla a urcat o fată frumoasă, care s-a dus direct la uriaşul cel rău şi i-a întins două portocale.

— De ce-mi dai mie portocalele astea, o întrebă uriaşul, nu ştii că eu sunt rău?

— Ba da, răspunse fata cea frumoasă, râzând încetişor, ştiu că eşti rău, dar dacă mănanci portocalele mele te vei face bun şi eu te voi iubi!

— Mă vei iubi pe mine? – întrebă uimit uriaşul cel rău şi, din câte se spune, şi tare urât.

— Da, te voi iubi din toată inima mea! – îi răspunse fata, foarte sigură pe ceea ce spunea.

— Dar dacă atunci când voi atinge portocalele ele se vor face negre ca scrumul, tot mă vei iubi?

— Da, te voi iubi oricum, chiar şi pentru curajul de a primi de la mine portocalele mele dulci şi de a le duce la gură!

— Aşa să fie atunci! – spuse uriaşul, cu un uşor tremur de emoţie în glas.

Uriaşul luă din mâna fetei o portocală şi i se păru că atinge ceva dumnezeiesc, dar, când vru să o muşte, portocala se făcuse neagră deja, şi zeama ei părea un sânge învechit. Dar fata îi spusese că-l va iubi oricum, aşa că nu îşi pierdu curajul şi mai luă şi a doua portocală. De data asta nu se grăbi să o mănânce, ci simţi nevoia să o privească şi să o miroase. Atunci văzu cu uluire că portocala asta nu se mai făcuse neagră ca smoala şi ca noaptea cea plină de primejdii, ci era luminoasă şi frumoasă ca soarele.

Uriaşul zâmbi de bucurie, pentru prima oară în viaţa lui, şi muşcă din portocală ca şi cum ar fi gustat dintr-un fruct divin. Se uită spre fata pe care deja simţea că o iubeşte mai mult decât pe sine însuşi şi zâmbetul ei îl lumină.

Era atâta bucurie în inima lui, încât simţi că îl doare şi, deodată, căzu la picioarele fetei şi nu se mai mişcă de acolo. Fata se aplecă spre uriaş să vadă ce e cu el şi observă că acesta nu mai respira, era mort de-a binelea. Izbucnind în hohote de plâns, fata cea frumoasă îi mângâia chipul urat şi îl spunea vorbe de iubire şi de jale. De undeva, din cer, sufletul lui devenit luminos se bucura nesfârşit!

Doica Armat-o tăcu. Prinţesa Mo stătea nemişcată, aşteptând urmarea, dar Alma nu mai scoase niciun cuvânt.

— Şi ce s-a întâmplat mai departe? – întrebă fata.

— Nu s-a mai întâmplat nimic altceva, asta e tot! – spuse Armat-o, începând deja să îşi aranjeze hainele în dulap.

— Bun, atunci care e morala poveştii?

— Păi, n-ai înţeles-o?

— Am înţeles eu ceva, dar mai bine spune tu care este.

12.

— Morala e că fără iubire viaţa noastră e ca o portocală neagră, dar cu iubire se face fruct de soare şi ne îndulceşte toată fiinţa.

— Atunci de ce a murit uriaşul, tocmai când avea

iubire?

— Pentru că el fusese un om tare rău, copila mea, şi avea inima mică de tot, şi nu încăpea în ea atâta iubire câtă a simţit. I-a pocnit inima, săracul, dar asta e doar o poveste, copilă! Gândeşte-te tu singură care ar mai fi înţelesurile.

— Off, mă plângeam că n-am la ce să mă gândesc şi acuma mi-ai dat de lucru, ştiu sigur că n-o să pot dormi deloc la noapte, gândindu-mă la ce mai poate să însemne povestea asta cu portocala neagră. Îţi mulţumesc din toată inima, Armat-o!

— Cu toată dragostea, copila mea! Aşa să faci, să-ţi încălzeşti sufletul cu gânduri bune şi să găseşti înţelesuri, că fără ele viaţa nu are miez!

Armat-o o îmbrăţişă lung pe prinţesă şi fata plecă spre camera ei, cu ochii deja luminoşi şi îmbunaţi.

13. FOIŞORUL FERMECAT

FOIŞORUL FERMECAT – parabola

Se făcuse aproape vară. Nopţile erau mai calde şi Daniel se reobişnuise să doarmă cu uşa de la dormitor deschisă. Dormitoru lui era în foişorul unei case splendide, un fel de castel urban, care semăna până la o stranie identitate cu cel din Grecia, de care era foarte mândru pe vremea când era un mic şcolar pe care îl aducea acasă Fräulein Greta, care se ocupa de el la vremea aceea. Fräulein era de o urâţenie demnă şi micuţul Daniel părea să fie oglinda ideală pentru ea, căci băieţaşul o considera frumoasă, o iubea cu duioşie şi îi spunea adesea Meine schöne Mutter, deşi ştia foarte bine că nu Greta era mama lui.

Mama lui Daniel, doamna Veronica, era fiica unui aristocrat basarabean, un om care nu ştiuse niciodată câte moşii deţinea cu adevărat, câte vile, câte iahturi, căci avusese grijă să fugă din Basarabia ocupată de sovietici nu în România, ca toţi fraierii, ci în Grecia, unde făcuse totul ca averea lui să crească într-atât încât nu mai trebuia să ţină socoteală.

Veronica fusese singură fiică a bunicului Iurie şi era

de o frumuseţe răpitoare la vremea când Daniel era puşti ori adolescent. Toţi băieţii îl invidiau pentru frumuseţea mamei lui, iar iubirea pe care i-o purta el avea o uşoară nuanţă freudiană! Era o femeie minunată, dar ca mamă era mai mult absentă.

Superba doamnă Veronica îşi vizita băiatul doar de câteva ori pe an, pentru că era ocupată să petreacă la Monaco, ori în cine ştie ce alte locuri minunate, ale căror nume îl fermecau pe Daniel.

Când băiatul terminase liceul, a avut un şoc teribil aflând că părinţii lui au murit într-un accident de avion, pe care toate televiziunile lumii îl transmiseseră în amănunt şi ale cărui imagini îl oripilaseră într-atât încât şocul lui psihic a fost datorat nu doar pierderii părinţilor săi, care oricum nu fuseseră prea prezenţi în viaţa lui, cât mai ales indiscreţiei mass media care nu lăsase niciunul dintre amănuntele horifiante ale tragediei să se petreacă într-o solemnă intimitate, aşa cum şi-ar fi dorit multe dintre rudele victimelor.

Daniel s-a vindecat între timp şi a urmat la Atena cursurile unei facultăţi de finanţe şi apoi a mers la Oxford. Averea pe care o moştenise îi permitea să facă ce vrea şi să trăiască oriunde în lume, dar el a avut o ciudată atracţie spre România, patria străbunicilor lui, şi a decis să îşi cumpere mai multe proprietăţi în ţară.

Palatul urban în care moţăia în acest prag de vară se găsea pe malul Dâmboviţei, adică în Bucureşti, unde Daniel îşi făcuse un fel de al doilea, sau mai bine spus, al treilea domiciliu. Mergea la Londra şi la Atena cu aceeaşi dezinvoltură pentru că avea şi acolo casele lui, dar cel mai bine părea că se simte în această primăvară-vară aici, în zgomotul şi praful fără sfârşit al unui Bucureşti ce nu mai reuşea să se prindă pe sine însuşi din urmă.

Daniel găsea în acest oraş un fel de joc al timpului cu realitatea, o istorie mai subţire decât la Atena şi o realitate mai puţin programată decât la Londra. I se părea un oraş în care munca e un chin iar vacanţa o corvoadă, dar asta nu îi împiedica pe locuitorii acestei capitale să trăiască

parcă într-o permanentă transă a iresponsabilităţii. Parcă nu le păsa de nimic rău şi asta îl făcea pe Daniel să se simtă mult mai destins aici decât oriunde în altă parte în lume. Castelaşul lui era o clădire minunată, dar pe care o găsise într-o stare de paragină nemeritată şi în care trebuise să investească enorm, dar acum se simţea extraordinar de bine aici, de parcă în mod miraculos abia aici putea să intre într-o comunicare armonioasă cu el însuşi.

Deschidea uşa dormitorului rotund şi ieşea pe balconaşul din foişorul cu coloane subţiri, respira cu nesaţ parfumul florilor de tei şi se aşeza pe unul dintre fotoliile pe care le avea acolo, alături de o măsuţă joasă pe care punea cafeaua şi nelipsitul laptop. Daniel îşi condusese imperiul finaniciar cu nonşalanţă, până când un instinct aparte s-a deşteptat în el, de când descoperise că acest foişor are puteri magice şi a simţit că banii nu au realitate, a avut revelaţia faptului că toţi banii lui şi toţi banii din bănci sunt nişte abstracţiuni, nişte simulacre, care pot crea realităţi într-un fel diabolic. Atunci a decis să îşi plaseze cea mai mare parte a averii în ceva lucrativ, scoţând din banca mult de tot şi fără nicio părere de rău. Fabulos este însă altceva, că la doar câteva luni de la mişcarea pe care a făcut-o el, sistemul financiar-bancar din toată lumea s-a prăbuşit cu zgomot şi unii mai deştepţi spuneau că tocmai această paradoxală diferenţă între banii abstracţi şi cheltuielile reale au determinat aşa ceva.

Unul dintre telefoanele mobile suna dement şi Daniel întârzia să răspundă. Era un politician al locului, care îi făcea curte pentru că voia să profite de nişte bani pentru o afacere pe care Daniel oricum avea să o facă şi fără ajutorul lui. Îl speria foamea de bani a şefuleţilor de pe aici, lipsa lor totală de inhibiţie şi comportamentul de prostituate politice. Era îngrozit de ce putea să se întâmple într-o societate în care oamenii de decizie sunt atât de lipsiţi de morală.

Pentru Daniel, banii erau nişte cifre fără conţinut real, era ca un joc în virtual, pe care îl jucase şi îl mai juca

încă foarte bine, cu virtuozitate chiar, dar nu putea înţelege cum oamenii îşi vând sufletul pentru bani. De la mama lui învăţase şi româneşte şi cunoştea zicala „banul e ochiul dracului”, căreia abia acum îi afla cu adevărat sensul.

— Alo, da!

— Să trăiţi domnule Hurmuzakis, e o plăcere nesfârşită pentru mine să vă aud.

— Ei, chiar aşa, domnule ministru? Cred că sunteţi mai fericit să îl auziţi pe naşul dumneavoastră, că relaţia dintre fân şi naş e sacră, în timp ce o relaţie de afaceri e una neutră.

— Vai de mine, cum puteţi spune aşa ceva? Eu cu naşul mă văd cam rar, că se ţine cu nasul pe sus, funcţia lui e foarte mare iar eu am rămas un biet pigmeu, poate doar dacă o să fac o avere care să-l impresioneze o să se mai uite la mine, că altfel…

— Nu cred o iotă din ce spuneţi, ştiu că sunteţi un mucalit. Spuneţi-mi pentru ce m-aţi sunat.

— Cum pentru ce? E afacerea aia bănoasă rău de tot de la… nu-i spun acum numele, ştiţi dumneavoastră care, şi acolo merg bine nişte bani grămadă, ce să vă explic eu că ştiţi mai bine ce şi cum. Nu vreţi să ne vedem undeva şi să vorbim în tête-à-tête, că aşa prin telefon ne aude toată reţeaua?

— Sigur, domnule ministru, cu plăcere. Mâine pe la prânz sunt la bancă, avem consiliu şi ne putem vedea acolo.

— Vin, bineînţeles, vă mulţumesc din suflet. Sunteţi un mare om, ştiam eu, un cuget înalt, domnule Hurmuzakis, vă salut cu respect!

— Toate cele bune, la revedere.

Daniel închise telefonul cu o grimasă de scârbă, de parcă cine ştie ce bâzdâganie s-ar fi aşezat pe el. Doamne-Dumnezeule, îşi spuse el în sinea lui, cum pot oamenii ăştia să se mai uite în oglindă după asemenea scene? Dar el ştia că tipii se uită foarte bine la ei înşişi şi chiar se simt grozavi. Boala asta a achiziţiei averilor prin orice mijloace

mai bântuise şi prin alte ţări, dar se pare că aici luase şi continua să ia forme abominabile.

Daniel se întreba chiar cam cum va fi momentul istoric când toţi derbedeii ăştia politici vor ajunge după gratii, pentru că avea să vină inevitabil şi un asemenea moment, peste tot în lume se întâmplă la fel! Numai că în unele locuri durează mai puţin, în altele mai mult. Intervalul dintre crimă şi pedeapsă este marcat obiectiv de anumite contexte istorice, asta înţelesese de mult Daniel, de pe vremea când se certa la Oxford, în sensul bun al cuvântului, cu colegii lui, despre valabilitatea destinului istoric şi cum se manifestă el în imediat, ajutat de înşişi făptaşii crimelor de tot felul, dezbaterile cele mai aprinse fiind pe teme politice sau financiare.

Ce frumoşi ani erau aceia în care doar perora despre viaţă, istorie, politică, bani, şi nu era el însuşi prins în vâltoarea teribilă a acestor realităţi!

Uneori se simţea neverosimil de bătrân şi înţelept, mai ales acum, de când scăpase de o parte din povara bogăţiei sale investită în bănci, parcă-i stătuseră pe creier, aşa de repede voise să scape de ele. Acum însă înţelegea foarte bine de ce, pentru că era deja pe altă undă a istoriei sale personale şi se bucura că nu îl orbise puterea diabolică a banilor vehiculaţi doar ca cifre şi că nu a devenit şi el unul dintre marii criminali financiari.

Şi asta se datora poate doar magiei acestui foişor care-l făcea să aibă revelaţii şi să se întâlnească cu el însuşi, cu sinele lui ascuns şi profund. Aici înţelesese că puterea e o iluzie atâta timp cât te pierzi pe tine însuţi, aici înţelesese de ce la mai mult de treizeci de ani era singur, pentru că nu avusese timp să iubească, ci doar să consume. Aici i se dezvăluise marele adevăr al existenţei, darul suprem al iubirii, aici, în foişorul fermecat!

13. DINCOLO DE SUNET

Parabola – DINCOLO DE SUNET

Trecuseră sărbătorile de iarnă şi Peter, cerşetorul cel orb, îşi găsise în sfârşit un culcuş mai cald în curtea din spate, în grajd de fapt, la tâmplarul cel roşcat, cunoscut de

toată lumea sub numele de Red Smith. Tâmplarul era un om înstărit şi gospodar, foarte muncitor şi foarte cinstit şi ar fi avut toate motivele să fie fericit, dacă nu ar fi avut necazul ăla cu băiatul lui cel mijlociu.

Copilul se născuse normal şi nevasta meşterului Red era aşa de mulţumită de pruncul ei încât a uitat să îl pună la sân, fiind învinsă de oboseală şi de bucuria naşterii. După vreo două zile abia a realizat, trezindu-se ca dintr-un somn prea lung, că noul ei născut nu fusese hrănit şi nu scosese niciun scâncet. Un fior de spaimă trecu prin pieptul femeii, care îşi apucă înfrigurată pruncul şi începu să îl desfacă repede din cârpele în care era înfăşurat.

Abia când a ajuns gol de tot, pruncul a deschis ochişorii lui albăstrui şi tulburi şi şi-a ţuguiat guriţa, schiţând un scâncet fără sonor. Nevasta lui Red începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp, de bucurie că pruncul ei e viu şi l-a pus imediat la sân. Micuţul însă nu ştia să sugă şi abia cu greu a fost hrănit cu picăturile stoarse din sânul mamei, care se străduia să îi dea în guriţa mică miraculoasa hrană fără de care nu putea trăi.

A stat femeia lui Red timp de trei săptămâni cu pruncul în braţe, zi şi noapte, alăptându-l picătură cu picătură şi numai aşa a reuşit să îl salveze. După cele trei săptămâni de chin, copilul a început să sugă singur, dar din guriţa lui tot nu se auzea niciun sunet. Abia atunci părinţii au priceput că prunculeţul lor era mut de tot, adică fără putinţă de a scoate vreun fel de sunet, nici măcar să plângă nu putea.

Au chemat doctori şi vraci, moaşe şi vrăjitoare, dar nimeni nu a ştiut ce să facă pentru bietul copil, care nu se putea exprima în niciun fel. Dar anii au trecut, nevasta tâmplarului a mai născut un băieţaş şi împreună cu mezinul se juca şi băiatul cel complet mut. Cel mic l-a acceptat foarte repede şi păreau să se înţeleagă într-un fel care era deasupra sunetelor. Din fericire pentru copil, era foarte atent la cei din jur şi aşa reuşea să ducă o viaţă aproape normală.

În această iarnă însă, tocmai în Ajunul Crăciunul,

băiatul s-a îmbolnăvit groaznic, a făcut febră mare, dar, cum nu putea să scoată niciun sunet, nu prea a ştiut nimeni ce se întâmplă cu el.

Când orbul Peter s-a culcuşit în curtea din spatele casei lui Red Smith, băiatul cel mijlociu al tâmplarului părea să fie pe moarte, pentru că se stingea încet şi fără sunet, aşa cum şi trăise în toţi cei doisprezece ani de viaţă. Printr-o ciudată coincidenţă, orbul a ajuns până în pragul odăii în care zăcea băiatul.

Deşi nu putea să vadă absolut nimic, Peter a simţit răsuflarea fierbinte a băiatului şi a şoptit:

— Ce e cu tine, copile?

Neprimind niciun răspuns, în afara unei anume precipitări a respiraţiei băiatului, Peter înţelese ceva ce era poate peste puterea de a înţelege a unui om obişnuit.

— Tu suferi copile de boala tăcerii şi vrei să mori pentru că nu poţi spune nimic? De ce să mori, băiat frumos? Ai atâta viaţă în faţa ta, te aşteaptă atâtea întâmplări. Să ştii că nu eşti numai tu pe lume cu probleme, toţi oamenii au câte un defect: unu' n-aude, altu' nu vede, altu' nu pricepe, ori nu simte, ori cine ştie ce alt beteşug mai poate să aibă. Oamenii sunt defecţi, copile drag, toţi, nu numai unul, pentru că Dumnezeu a folosit o matriţă veche atunci când l-a făcut pe om, şi matriţei ăsteia îi lipseşte un dinte, şi unde pică golul ăla e o lipsă, şi orice om iese defect. Numai Dumnezeu e fără niciun beteşug, dar noi, oamenii, suntem betegi cu toţii…

Dinspre patul băiatului se auzea o respiraţie liniştită şi regulată, semn ca adormise şi că nu mai avea febră. Nevasta tâmplarului s-a dus la patul copilului şi a văzut cu surprindere că era mai bine şi avea chipul destins, aproape luminat. S-a întors spre orbul Peter, i-a luat mâna şi i-a sărutat-o, cu un respect adânc şi cu o mare credinţă.

Şi chiar înainte să treacă pragul şi să iasă din odaie, dinspre patul băiatului s-a auzit un glas neştiut care o striga în şoaptă:

— Mamă… mamă…!

Femeia se întoarse speriată şi fericită, izbucnind în

lacrimi care-i curgeau şiroaie pe obraji. Copilul ei mut vorbea… băiatul ei înviase din morţi şi era întreg şi vorbea!

— Doamne, Dumnezeule, ce mare e mila Ta!

…Între timp, orbul Peter se întorsese în culcuşul cald pe care şi-l făcuse în grajdul din curtea din spate şi adormi mulţumit, visând lumini şi culori minunate.

14. COTOFANA SENTIMENTALA

COTOFANA SENTIMENTALA – parabola

Jenny adora obiectele colorate, lucrurile colorate strident, bijuteriile foarte, foarte strălucitoare şi, în general, tot ce era „glittering”. Nu-I pasa dacă obiectul era sau nu de valoare, atâta timp cât îi atrăgea privirea şi se asorta cu cine ştie ce alta piesa preferata a ei, care nu făcea nici doi bani.

În mintea şi în sufletul lui Jenny era o democraţie absoluta, totul fiind la fel de important pentru ea. Într-o vara, Jenyy şi încă trei prieteni au făcut o călătorie la Buenos Aires. După cele zece zile petrecute în acel oraş strălucitor şi miraculos, lui Jenny i-au crescut pretenţiile, cel puţin cu privire la dimensiunile obiectelor colecţionate. A trecut cu o uşurinţă aiuritoare de la colecţionarea de bijuterii, la colecţionarea de vase enorme de ceramica şi îşi dorea cu ardoare să ajungă la maşini şi la case!

Nu pentru că ar fi avut vreun simt al proprietăţii, nici vorba! Jenny adora aceste piese mari, aşa cum adora şi micile piese de bijuterii sclipitoare, punând la loc de cinste şi un inel de metal comun cu o uriaşa piatra de sticla colorata şi un inel princiar din platina cu briliante.

În ultimrle luni însă, cu Jenny se întâmplase ceva dramatic, pentru ca, deşi nu spusese nimănui că ar avea vreo suferinţa, nu mai era vesela şi entuziasta ca altădată pentru fiecare prostioara cumpărata, nici nu mai făcea cele mai teribile eforturi, împrumutând bani sau vânzând obiecte importante din casa pentru a-şi achiziţiona cine ştie ce vazdravanie plină de străluciri solare!

Prietena ei cea mai bună, Amy, era deja îngrijorata.

— Ce-l cu tine Jen? De atâta timp nu mai razi, nu mai

vrei să ieşim la turele noastre de shopping, nu-ţi mai pasa de colecţiile tale sclipicioase. Ce e-n sufletul tău şi nu vrei să spui?

— Nu ştiu, Amy, chiar nu ştiu. Simt că nu mai am nevoie de lucruri, nu-mi mai place nimic, nu mă mai atrage nimic. Dar…

— Dar ce, hai, spune fata draga!

— Păi… simt că încep să-mi placă oamenii… ca şi cum aş vrea să îi colecţionez!…

— Hai, mă, că eşti nebuna de-a binelea! Cum adică? Şi eu fac parte din colecţia asta a ta?

— Du-te naibii, ca ma superi! Tu eşti prietena mea de mult timp, eu spun despre cei pe care i-am cunoscut de curând!

Chiar aşa şi era. În ultimele luni, Jenny făcuse un curs de perfecţionare ca traducător pentru evenimentele de mare anvergura, conferinţe, congrese, chestii de genul ăsta, şi cunoscuse acolo o mulţime de oameni.

Într-un fel foarte straniu, pasiunea ei pentru lucrurile excesiv de strălucitoare s-a transferat în sfera relaţiilor şi Jenny s-a susrprins făcând colecţie de prieteni şi prietene care, priviţi cu atenţie, nu făceau decât să se înscrie în sfera personajelor ciudate, funny în cel mai bun caz.

Cu cât cineva era mai guraliv ori mai straniu, îmbrăcat mai ciudat sau având un vocabular dintre cele mai greu de digerat, cu atât îşi hasea mai repede loc în galeria personajelor preferate colecţionate de Jenny.

Deşi spusese de multe ori, în gluma, că are convingerea ca în alta viaţa fusese cotofana, pasare cunoscuta pentru pasiunea pe care o are pentru obiectele strălucitoare, Jenny s-a văzut nevoita sa admită ca în galeria noilor ei prieteni nu era practic niciun om normal şi cu atât mai puţin unul valoros.

Păreau să fie cu toţii nişte rataţi deghizaţi în artişti care practica o boema pitoreasca, dar care de fapt nu creau nimic, nu aveau niciun fel de opera, ci se chinuiau să câştige nişte bani făcând traduceri în direct la evenimente importante, dar care, în fond nu aveau nicio pasiune

adevărata, nu aveau nicio strălucire autentica.

Într-o zi, însă, cam cu vreo două ore înainte de pauza de prânz, în biroul pe care Jenny îl împărţea cu încă unsprezece traducători-interpreţi, a intrat un fabulos personaj, în persoana unui bătrânel cu aparenta unui rege Lear fugit de pe scena!

Moşuleţul părea complet dezorientat şi nişte colegi ai lui Jenny îl şi preluaseră pentru a lămuri situaţia. Jenny s-a apropiat şi ea, zâmbind amuzata, ca şi cum ar fi găsit cea mai nostima şi oarecum stupida piesa umană din colecţia sa.

Dar nu apuca să facă decât doi paşi, pentru ca la auzul numelui pe care-l spuse personajul, ea înlemni pur şi simplu. Omuleţul era cel mai celebru scriitor din State, omul care, mai mult chiar decât Hemingway însuşi, revoluţionase romanul american, transformându-l dintr-o naraţiune liniara, în cel mai spectaculos cine-roman!

Înţepenita de emoţie, Jenny înţelese, în sfârşit, ca nu tot ce străluceşte e valoros, aşa cum nu toţi care ne uimesc la prima vedere sunt cu adevărat mari personalităţi. Simţea cum ceva din interiorul ei se zbătea spasmodic, ca şi când ar fi fost o pasare pe care colivia prea strâmta o făcea să se sufoce!

…

În după-amiaza acelei zile, Jenny se întoarse de la birou şi, cuprinsă de o agitaţie aproape febrila, smulse de pe etajere nenumăratele coşuri şi coşuleţe pline de nimicuri strălucitoare şi le puse în pungi negre de plastic pentru gunoi.

Pasarea din pieptul ei se zbătea din ce în ce mai tare şi, la un moment dat, Jenny duse mana la piept şi apoi şi-o retrase repede-repede de parcă ar fi smuls ceva de acolo.

După acest gest aproape spasmodic şi sigur inconştient, se linişti complet şi se simţi eliberata. Pasarea care suferise în colivie zburase spre înalt!

15. PIRAMIDA ÎN TREPTE

„Piramida în trepte" – parabola

Grupul de turişti roia gălăgios în jurul piramidei în

trepte şi Luana se întreba îngrozita ce cauta ea acolo. I se părea ca o vrajă malefica i-a tulburat viaţa şi adus-o aici, parca predestinand-o unui ritual sângeros.

— Ce făceau aia acolo sus, pe terasa aceea? – întreba o doamnă cu parul alb, vizibil excitată de uriaşa piramida, la care putea să se uite doar de jos, pentru ca biatei femei îi era imposibil să urce treptele acelea, care păreau ca urce pana în cer.

— Doamne, acolo sus, pe terasă, se făceau sacrifiile umane. Erau duşi cei cărora urmau să li se scoată inima, încă vie şi palpitand, pentru a fi adusa ofranda zeului ori zeilor solari, pentru ca preoţii azteci credeau ca fără acel sacrificiu nu mai rasare soarele niciodată.

— Vai de mine, ce credinţe criminale au putut să existe pe lumea asta! – completa o turista obeza, făcându-şi repede şi oarecum înfricoşata semnul crucii.

— Ei, lasa draga, ca şi creştinismul e sângeros, atâta l-au bătut pe Cristos şi l-au răstignit, ca tot de oroare e şi credinţa voastră! – zise un domn cu mustaţa, parca enervat de remarcile colegelor de grup.

— Pai da, ca tot o epocă sângeroasa era şi atunci şi evreii tot sângerosi au rămas pana azi! – zise un tânăr subţirel, cu pistrui şi ochelari.

— Tocmai tu îi vorbeşti de rău pe evrei, cu mutra aia a aţa de ovreiaş polonez sau moldovean? – întreba rânjind un tip negricios, la vreo 40 de ani, care stătuse tăcut până atunci şi îi ascultase pe toţi, cu un zâmbet lăţit pe toată figura lui smeada.

— Hei, oameni buni! Ascultaţi-mă! – tipa Luana din rasputeri pentru a se face auzită.

— Cine vrea şi poate să meargă sus pe terasa sacrificiilor, să ridice mana dreapta!

Vreo douăzeci şi ceva de mâini se ridicară aproape instantaneu, numai cei cu adevărat neputincioşi urmând să rămână la baza piramidei şi să vadă cum se descurca singuri, fără ghid, vreo câteva ore cât avea să dureze urcuşul şi apoi coborârea. De fapt, urmau să stea la umbra şi să bea apa rece cu dulceţuri, servite pe nişte tăvi grele,

făcute dintr-un metal cu aspect antic sau antichizat mai bine spus.

Luana se străduia să nu mai simtă acel fior sinistru şi alunga cu îndărătnicie presimţirea sumbra care pusese stăpânire pe întreaga ei fiinţa.

— Haideţi, să mergem! – le spuse ea turiştilor care urmau să facă dificila ascensiune, pe care o făceau cândva preoţii-calai şi nevinovatele lor victime, „ispăşitorii” cei care urmau să fie jertfiti.

Absurde sau nu, aceste jertfe umane au marcat o epocă istorica şi s-au coagulat într-un fel de blestem aruncat asupra istoriei popoarelor ai căror strămoşi au practicat ritualurile de jertfe umane. Aşa au dispărut civilizaţii strălucitoare cum su fost cea mayaşa şi cea azteca, iar în Europa, urmaşii dacilor, altoiti cu romanii, erau şi mai sunt poate şi ei purtători de blestem.

Au început să urce încet, parca drămuindu-şi forţele şi pe măsura ce urcau mai sus, zâmbetele lor vesele dispăreau, făcând lor unor grimase temătoare, panicate, uşor mefistofelice în încercarea lor disperata de a-şi masca frica. Vorbeau din ce în ce mai încet, aproape în şoapta, dar ecoul straniu al acelei piramide făcea ca fiecare şoapta sa se audă de parcă ar fi fost transmisă prin megafon.

Începuse să bată vântul, parca nişte eşarfe de aer se strângeau în jurul fiecăruia, pregătindu-se să se transforme în lat. Era din ce în ce mai ciudat, din ce în ce mai mulţi dintre ei şi din ce în ce mai des întorceau capul, de parcă cineva îi urmarea, una sau mai multe umbre fantomatice parand ca păşesc în spatele lor.

— Doamne-Dumnezeule, mai bine nu veneam aici, sus, mi-e o frică de mor! – şopti cu ecou o fată bloduta şi răguşita.

— Dacă vin după noi fantomele preoţilor şi or să încerce să ne scoată inimile atunci când ajungem sus, pe platoul de jertfa? – întreba cineva, nu se ştie cine, şi…

Parca deodată se trezira din vraja, se scuturara şi spuseră mai mulţi în acelaşi timp:

— Gata, ne întoarcem, am văzut destul, ajunge! Nu

mai are niciun rost să mergem sus, ca doar nu e asta scopul excursiei, să vedem locul unde erau aia omoraţi, ci să vedem piramida în trepte şi atât. Salut, am zis! Hai să ne întoarcem!

Şi, ca la un semn, se întoarseră cu toţii şi începură sa coboare în ritm alert, din nou veseli şi plini de însufleţire.

Ajunseră jos într-un timp record, fără să observe ca cea care lipsea era tocmai ghida, Luana, cea cu care veniseră pana aici. Au strigat-o, au căutat-o, dar nici urmă din fata frumoasa şi melancolica, ce părea ca poarta cu ea un secret greu şi dureros.

Se uitară în sus, dar nu se vedea nicio silueta pe treptele nesfarsite şi nenumărate care duceau spre terasa. Începură sa se agite, să dea telefoane, să facă ceva ce ar fi putut să o aducă înapoi pe frumoasa lor ghida.

Degeaba însă. La vreo ora şi jumătate de la momentul când descoperiseră ca Luana lipsea, a apărut un nou ghid, un tânăr cu parul cret şi lung, împletit într-o coada deasa.

Părea că nu e deloc mirat de dispariţia Luanei şi prelua grupul în mod sportiv, îi urca pe turişti în autocar şi îi duse la hotelul unde urmau să rămână peste noapte.

Niciunul dintre ei nu se putuse odihni în noaptea care a urmat. Simţeau din nou spaima aceea care-i însoţise la urcuş, unii mai în vârsta aveau parca o gheară în inima şi dimineaţa părea sa nu mai vina. Când coborâră la micul dejun erau cui toţii nedormiţi, cu o stare neagra în suflet şi parca aşteptau ca dintr-o clipă într-alta sa li se anunţe o nenorocire.

După ce mâncară se adunara cu toţii în holul mare de la recepţie, aşteptându-l pe ghidul cel nou. Spre completa lor uluire însă, cea care veni fu Luana însăşi, arătând luminoasa şi perfect odihnita, de parcă nimic din cele întâmplate în ziua precedenta nu ar fi avut loc.

— Bună dimineaţa tuturor! – le spuse ea cu glas voios, şi nimic din vocea ori din înfăţişarea ei nu mai avea marca acelei stranii anxietăţi care o marcase până la dispariţie.

— Dar unde ai dispărut, Luana, unde ai fost azi-noapte? – întrebară mai mulţi.

— Cum unde, am fost sus de tot, pe platoul jertfelor şi m-am aşezat pe patul de piatră. Cred că am leşinat acolo de frică, de groaza că vor veni fantomele preoţilor azteci care-mi vor scoate inima mea vie din piept şi…

— Siii? – întrebară cu extrema curiozitate mai multe voci.

— Şi nimic. Am leşinat acolo sus şi când m-am trezit era dimineaţa cu soare strălucitor, aşa cum vedeţi şi voi, şi eu eram în camera mea de la hotel, perfect odihnita, de parcă aş fi dormit cel puţin 5.000 de ani.

— Dar poate ca într-adevăr ai dormit 5.000 de ani şi cea de acum, din fata noastră nu este Luana, ci un spirit puternic, care a luat trupul ei pentru a trăi din nou în lumea oamenilor! – spuse, cu un zâmbet cam diabolic, ghidul cel nou.

— Ei na, asta-i acum! Habar n-am când şi cum am coborât şi nici cum am ajuns la hotel, dar ştiu sigur ca eu sunt tot Luana cea care murea de frica la urcuş şi care de acum înainte nu o să se mai teamă niciodată de nimic! Gata, ajunge cu atâta vorbărie, haideţi să urcam în autocar, pentru că ne aşteaptă multe alte monumente miraculoase!

Pornira cu toţii, urcară în autocar şi adormira imediat ce acesta se puse în mişcare.

În visele celor mai mulţi dintre ei, Luana apărea ca o zeitate a Luminii, a cărei putere nemărginita se hrănea cu viaţa din inimile încă palpitand, pe care nişte preoţi îmbrăcaţi în negru le scoteau din piepturile lor însângerate!

16. PARABOLA – „Lecţia de viaţă”.

Marie Lacroix este o femeie de aproape 40 de ani, cu riduri de expresie adânci, care îi dau o frumuseţe aparte. Într-o epocă în care practic toate femeile înstărite se transformă, chirurgical, într-un fel de păpuşi de o vârstă incertă, Marie îşi poartă cu mândrie semnele trecerii printr-o viaţă care nu a fost uşoară, dar pe care femeia

aceasta vrea să o facă exemplară.

De aceea a intrat în politică. De aceea candidează acum la preşedinţia Republicii, după ce a fost deputat în mai multe legislaturi şi ministru apreciat în guvernele de stânga.

Marie are convingerea că fiecare năpăstuit al sorţii merită o şansă, pentru a-şi construi destinul propriu şi pentru a-i înţelege mai bine pe ceilalţi. De mai multe ori, în diversele campanii la care a participat, dar şi acum, în campania prezidenţială, Marie Lacroix le-a povestit oamenilor propria ei viaţă, dar nu pentru a cuceri acel capital de simpatie populară de care se bucură oricum, ci pentru a-i încuraja pe cei ce par puşi la colţ de greutăţile vieţii.

Marie s-a născut şi a crescut la Bordeaux, într-o familie de viticultori din tată-n fiu. Era o fată fragilă şi nu foarte agreată de familia tatălui ei, care credea că numai băieţii sunt buni la ceva, în timp ce fetele nu fac decât să fie o povară în casă!

Fire visătoare, fetei îi plăcea să se plimbe pe uliţe pustii, pe dealuri, pe lângă aliniamentele de viţă de vie. Până într-o zi, când, nici ea nu ştie cum, un băiat a urmărit-o şi… peste nouă luni Marie a născut un băieţel.

Familia ei s-a simţit stigmatizată şi, după ce i-a administrat o corecţie de o cumplită duritate, capul familiei şi-a scos fata în stradă, punându-i alături o mică valijoară cu câteva haine şi un coşuleţ în care plângea, disperat, un nou-născut.

Marie s-a urcat în trenul spre Paris, aproape fără să ştie ce face. A coborât acolo şi, după îndelungată căutare, a ajuns la casa unei mătuşi de gradul trei, care, femeie cumsecade, a primit-o pe Marie să stea cu pruncul la ea. Aproape întotdeauna, când ajunge la acest pasaj din povestea vieţii ei, Marie Lacroix îşi şterge cu discreţie câte o lacrimă. După un timp, în care s-a angajat ca îngrijitoare la o grădiniţă, unde îşi putea duce şi copilaşul, Marie a reînceput să spere. Şi-a terminat şcoala la fără frecvenţă, a făcut după aceea un curs special de institutoare şi a fost

angajată la aceeaşi grădiniţă, dar pe un post de pedagog, care îi plăcea foarte mult.

Într-o după-amiază, când plecase obosită spre casă, pe jos prin vântul de primăvară ce transformase Parisul într-un loc de poveste, Marie, care mergea cu ochii aproape închişi, îmbătată de miresmele oraşului, se izbi cu putere de un bărbat care venea din sensul opus, dar care, la rândul lui, se lăsase sedus de vraja primăverii şi nu fusese nici el atent pe unde calcă. După scuzele de rigoare, amândoi izbucniră în râs. Se ştiau de la Bordeaux.

— Marie! – exclamă tânărul. Ce faci aici?

— Michel! – spuse uimită şi fata. Dar tu?

Marie îi spuse povestea ei, care oricum nu era prea grozavă. Michel îi povesti la rândul lui ceea ce mai ştia despre cei din Bordeaux. Astfel, Marie află despre moartea celui care era tatăl băieţaşului ei, o moarte tragică într-un teribil accident de motocicletă.

Povestiră vrute şi nevrute, pe o terasă, lângă o ceaşcă de cafea şi un croissant care rămase nemâncat. Michel nu putea accepta ca Marie să pledeze cu atâta convingere pentru familia uniparentală, deşi ea se lăuda că reprezintă multe femei aflate în aceeaşi situaţie, care o aleseseră delegata lor la nivelul arondismentului unde locuia. Michel credea cu tărie în valorile familiei tradiţionale, cu mamă şi tată, care să le ofere copiilor un model complex pe care aceştia să îl folosească în propria lor existenţă.

— Dar, Michel, ce spui tu nu mai este de actualitate. Bărbaţii de azi nu mai sunt în stare să îşi asume responsabilitatea unei familii, ci preferă să zboare din cuib în cuib, din job în job, lăsând în urmă copii de care se îngrijesc doar mamele, ele neputând abdica de la ceea ce le-a încredinţat natura.

— Marie, nu sunt de acord să transformi accidentalul în regulă. Tu nu faci decât să încurajezi familia monoparentală!

— Poate că eu o încurajez, dar nu eu o creez, ci acei bărbaţi iresponsabili ce nu pot fi în niciun caz numiţi taţi!

— Nu e adevărat! Femeile pot desigur să îşi crească şi singure copiii, dar nu trebuie încurajate să transforme această situaţie nefericită într-o regulă, pentru că cei care pierd sunt chiar copiii, nu se poate să nu îţi dai seama de asta! Frumuseţea familiei, ca şi valoarea ei morală, constă în completitudinea ei.

În fine… S-au certat mult pe această temă, şi în ziua aceea şi în următoarele. După vreo trei luni de discuţii, Michel, bărbat serios, director la o firmă renumită, a cerut-o de soţie şi a devenit şi tatăl oficial al fiului ei. Marie a descoperit ce înseamnă familia completă, iar fiul ei a învăţat ce înseamnă să ai un tată, un bărbat responsabil care îşi asumă povara familiei ca pe o parte firească a existenţei sale.

…

Marie Lacroix spune însă că regretă chiar şi acum faptul că a abandonat acea reprezentare a femeilor aflate în situaţia de mame singure. Simte că le-a trădat.

După ce a intrat în politică şi a avut succes, a îndeplinit pentru o vreme funcţia de Ministru al Familiei, şi a încercat să facă pentru familiile monoparentale cât a putut de mult.

Încă o mai doare când îşi aduce aminte de băieţaşul ei, care-i bătea pe copiii de la grădiniţă când îl strigau „monstru fără tată”!

17. VITRALIILE

PARABOLA – „Vitraliile”.

Părintele Iustin era cel mai nou venit la Biserica Sfânta Treime. Abia ce terminase Teologia şi s-a şi căsătorit cu fata unuia dintre marii ierarhi, nu pentru a se pune bine cu socrul, ci pentru că se îndrăgostise până peste cap de fata cu ochii verzi şi cu gura mare. La propriu!

Ileana, soţia lui Iustin, deşi fiică de mare teolog, nu înţelegea aproape nimic din „teologicale”, cum le zicea ea şi, de altfel, nici nu era interesată să comenteze relaţia ei cu Dumnezeu, pe care îl simţea atât de aproape de ea,

încât nici nu mai considera că ar fi trebuit să facă vreun efort pentru asta.

Fata era singură la părinţi, crescută într-o atmosferă de libertate spirituală care-i făcuse bine. Ileana ştia că atmosfera din casa lor este o excepţie, pentru că mai văzuse şi alte familii de preoţi, mai ales ale celor dedicaţi, care-şi transformaseră căminul într-o a doua biserică şi îi obligau pe toţi membrii familiei să se poarte ca nişte bigoţi. Oribil! – zicea Ileana şi în gând dar şi cu voce tare, de câte ori venea vorba de asta.

Iustin îi plăcuse de la început. O minte strălucită, un spirit îndrăzneţ şi modern, care voia să transforme biserica într-o instituţie în care să primeze comunicarea, după ce atâta amar de vreme Biserica, cea ortodoxă cel puţin, refuzase deschiderea către lumea contemporană. Iustin nu ţinuse niciodată cont de persoana lui, de frumuseţea lui fizică.

Era un bărbat înalt, cu frunte mare şi păr blond, cu un profil de medalie. Dar nu asta era ceea ce îl preocupa pe el cel mai mult. Ceea ce voia Iustin de la viaţă se ridica mult deasupra făpturii fizice, fascinaţia lui pentru spiritual fiind trăsătura cea mai puternică a personalităţii sale, trăsătură care i-a şi impresionat pe ierarhii bisericii, care vedeau în Iustin un viitor mare teolog.

Ceea ce nu pricepeau însă marii preoţi, dar intuia foarte bine Ileana, era faptul că Iustin nu era atât de atras de partea teoretică a relaţiei cu Divinitatea ci de partea practică. Era un preot de vocaţie, care se simţea în biserică precum în mediul natal.

Îl inspirau vitraliile, îl făceau să găsească acele cuvinte care îi îmbogăţeau predicile cu farmecul trăirii autentice, pătrunzând în sufletele oamenilor uşor şi curat. Iustin era fericit să primească la el orice fel de oameni: tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei.

Copii plictisiţi de şcoală, femei sătule de tirania bărbaţilor, fete şi băieţi urmăriţi de duhuri erotice, bărbaţi înstrăinaţi de familie, bătrâni înspăimântaţi de moarte. Iustin avea darul comunicării, îi învăţa cu duhul blândeţii,

le arăta unde au greşit şi cum să meargă înainte.

În scurtă vreme, tânărul preot de la Sfânta Treime era vestit în marele oraş. Se auzise că el nu spovedea oricum, punându-i pe oameni sub sutană, într-o postură de îndoielnică umilinţă, că nu-i expediază prin rugăciuni mecanice şi scurte stropiri cu agheasmă. Oamenii aflaseră că acest preot îi ascultă. Că stă faţă în faţă cu fiecare şi are răbdare să înţeleagă ce resorturi neştiute provoacă răul fiecăruia, apoi îl ajută pe fiecare în parte să-şi scoată singur ghimpele din suflet şi să se cureţe.

Cohorte de liceeni făceau coadă la uşa bisericii, femei şi bărbaţi maturi se prosternau cuminţi în faţa altarului, cu sentimentul că au venit exact unde trebuie. Maiestuoasele vitralii străjuiau, luminând aproape feeric şi dând acestor scene de spovedanie aerul unor minuni.

Oamenii nu înţelegeau cu mintea ce li se întâmpla acolo, dar simţeau cu sufletul că părintele Iustin are o asemenea putere asupra sufletului lor, încât poate tăia de acolo răul fără să-i doară. Seara, târziu, când ajungea acasă, Ileana îl întreba:

— Ce-ai făcut astăzi. Iustin? Câte păcate grele ai mai aruncat în Ghehenă?

— Multe, fată dragă! Multe! Oamenii o duc greu şi poverile vieţii fizice se răsfrâng, din păcate, în suflet. Dar, asta-i menirea mea! Să le ridic povara şi să-i ajut să-şi desfacă sufletul, ca o floare. E minunată misiunea asta!

— Doamne, Iustin! Ce bine că tu poţi face asta! Eu n-aş avea răbdare nici măcar să-i ascult, darămite mai mult decât atât...

— Lasă, tu ai menirea ta, şi ea este miraculoasă! Eu, deşi am puterea de-a vedea în suflet, nu sunt decât un slujitor!

Ileana rămăsese însărcinată şi purta această dulce povară cu o mutriţă triumfătoare.

Iustin era fericit să o vadă aşa, pentru că el, ca bărbat, nu avea să cunoască niciodată această împlinire trupească, care, în miracolul ei, face o îmbinare paradiziacă între trup şi suflet. El era ca o cârtiţă. Căuta

lumina şi o simţea în fiecare om, chiar şi în cei mai nevrednici.

Într-o după-amiază de august, când lumina de-afară era ca o miere aurie, vitraliile păreau nişte aripi de înger. În biserică, Iustin oficia o slujbă de nuntă, şi, privindu-i pe miri, cum purtau coroniţele rituale pe frunte şi beau cupa sacră de vin, avu sentimentul că Dumnezeu însuşi era prezent acolo, că îngerii cerului au venit să asculte şi le simţea aproape fizic foiala blândă dar maiestuoasă. În acea după-amiază de august a simţit în el Harul, ca pe o trăire a trupului, a sufletului şi a spiritului deopotrivă. A simţit binecuvântarea şi a ştiut că s-a deschis în el un izvor din care putea să dea altora fără teama că va seca vreodată.

Din acea zi, Iustin s-a purtat ca şi când ar fi purtat în el o putere supremă care-i dădea capacitatea de a înţelege şi vindeca suflete.

A pornit prin şcoli, a stat de vorbă cu mii de elevi, exasperaţi de opacitatea părinţilor şi de lipsa de implicare a profesorilor. I-a alinat. Le-a explicat care e rolul fiecăruia în lume, cât de greu e să îl îndeplineşti cum trebuie, cum se simt şi adulţii de părăsiţi şi neajutoraţi în faţa lor, a copiilor, pe care-i simt ca pe nişte judecători fără îndurare.

Când copiii au râs, aproape nevenindu-le să creadă că ei sunt cei care pot să-şi ajute părinţii să vadă lumea mai clar, Iustin le-a arătat calea spre sufletul celor mari. Le-a spus cum să-şi deschidă inima şi mintea.

Toate inspectoratele şcolare au luat act de faptul că elevii începuseră adevărate campanii de judecare a părinţilor şi profesorilor, din perspectiva unor principii morale, de care nu se mai vorbise în şcoli de cine ştie câte decenii.

A aflat ministrul.

A fost sesizat Patriarhul de faptul că Biserica, prin părintele Iustin, comitea o inadmisibilă imixtiune în actul de educaţie.

Se speriaseră parcă toţi de posibilitatea de a se confrunta cu o tânără generaţie morală şi exigentă.

În disperare de cauză, Iustin a fost propus în funcţia

de ministru al cultelor. Dar, cum avea să îşi părăsească părintele Iustin draga lui biserică iluminată de duh şi de vitralii? Ileana îl privea duioasă şi înţelegătoare:

— Ce vei face, Iustin? Te văd mâine ministru?

— Nici vorbă, iubita mea. Puterea mea este spirituală şi se revarsă asupra oamenilor. N-au decât să fie cei fără duh tentaţi de puterea hârtiilor!

...Părintele Iustin îşi continuă şi azi miraculoasa lucrare.

Peste tot, pe unde trece, oamenii deschid ochii lăuntrici şi văd mai clar ce trebuie făcut. Realitatea se înnoieşte cu o forţă pe care nicio putere lumească nu o poate opri.

18. CLANUL

PARABOLA – „Clanul”.

Membrii familiei Wasserman sărbătoreau un mare succes.

Mezinul lor, Adrian, fusese ales şeful Partidului Republican, ceea ce pentru clanul familial era un triumf pe care îl aşteptau de mai mult de 50 de ani. Se ciocneau cupe de şampanie, se auzeau strigăte de bucurie, se serveau rafinate şi minuscule tartine cu fructe de mare şi caviar.

Adrian Wasserman era un bărbat bine. Chiar prea bine, spuneau răutăcioşii, pentru a fi şef de partid. Alţii însă erau de părere că Adrian era exact ce trebuia. Genul Harvard, elegant şi sobru, cu replică tăioasă şi retorică scânteietoare, Adrian a urcat aproape în fugă treptele ierarhiei politice din Partidul Republican, lăsând în urmă lideri cu vechime şi cu pretenţii.

Ceea ce aducea Adrian cu adevărat nou în partidul său era un stil curat de a face politică, un fel deschis şi sincer de a te adresa alegătorilor, dar şi opozanţilor politici, pe care el prefera să îi trateze cu deferenţă. De aceea a reuşit. Adrian a întrunit foarte repede atât respectul colegilor de partid cât şi al celor din partidul cu care se confruntau permanent republicanii. Dar, pentru a fi numit totuşi şef de partid, lui Adrian Wasserman i-a trebuit

şi o susţinere financiară puternică şi sigură. Şi a obţinut-o.

Cercurile de afaceri au văzut în el candidatul cel mai credibil pentru o viitoare funcţie în executiv, dacă nu cumva chiar şefia acestuia.

Ce să mai vorbim!

Adrian Wasserman avea să fie cel mai probabil viitorul preşedinte!

La prestigiul tânărului politician a contribuit şi prestigiul familiei, al „clanului”, cum le place lor să spună. O familie foarte numeroasă, cu mulţi intelectuali şi oameni de afaceri, cu nume de prestigiu în artă ori în plan social, cu o istorie veche şi cu tradiţii solide!

Aşa ceva se găseşte foarte rar în zilele noastre, în această epocă în care familia nu prea mai are trecere, pentru că e în general fragilă şi fragilizată intenţionat, de parcă un spirit malefic s-ar fi decis să distrugă umanitatea prin atacul celulei familiale fundamentale!

„Clanul” Wasserman a rezistat în această lume dură prin respectarea unor principii. Primul dintre aceste sacre principii este acela al solidarităţii.

Cei din clanul Wasserman sunt solidari unii cu ceilalţi, chiar dacă nu se simpatizează între ei, convinşi fiind că numai împreună pot să învingă. Şi mai e un principiu pe care nimeni nu îl încalcă: loialitatea.

Wassermanii sunt loiali lui Dumnezeu, naţiei şi familiei. Pot fi infideli, pe plan personal poate, dar neloiali, niciodată!

Adrian Wasserman a fost crescut mai mult de bunici, pentru că ai lui, şi mama şi tata, s-au luptat toată viaţa să facă bani. Să le meargă bine copiilor, să aibă de toate, să le asigure viitorul.

În casa lor s-a vorbit întotdeauna mai mult despre viitor decât de prezent, deşi prezentul trebuia neapărat să fie unul prosper. Asta i-a intrat în sânge lui Adrian: viitorul este ţinta, prezentul este mediul.

În seara de la petrecere, Adrian a simţit de mai multe ori că îl urmăresc ochii bunicului său. Seniorul Wasserman este mai mult decât şeful clanului, este înţeleptul.

— Ce este, bunicule? Voiai să-mi spui ceva?

— Da, Adrian. Ţin foarte mult să te avertizez asupra pericolelor puterii. Puterea politică mai ales e ca o lampă, dragul meu. Adună insecte de tot felul. La un moment dat îţi va fi foarte greu să discerni care sunt insecte folositoare şi care sunt dăunătoare, care te pot infecta cu înţepăturile lor. Ai grijă!

— Dar, bunicule, lampa mea e o lampă curată şi la astfel de lămpi nu prea vin bâzdâgănii!

— Nu-ţi face iluzii, dragul meu. Nu te amăgi singur. Nu există lider care să nu fie parazitat de tot felul de indivizi cu tot felul de interese, unele dintre ele foarte departe de lege. Depinde numai de tine să nu te laşi infectat de asemenea mizerii, chiar dacă ele îţi vor fi prezentate în cele mai atractive feluri, încercând să te îmbrobodească şi să te convingă să le faci favoruri.

— Dar, bunicule, sunt un om inteligent şi matur, ce Dumnezeu!

— Adrian, lasă prostiile! Banul e ochiul Dracului, ştii cum se spune!

— Voi fi curat, îţi promit!

Discuţia aceasta îi lăsă totuşi un gust amar.

Adrian simţea deja în jurul său plasa marilor bandiţi. Aceştia strângeau încet şi abil un fel de laţ nevăzut, care avea la un moment dat să îi ajungă la beregată. Trebuia să facă ceva.

În discursurile sale ulterioare, Adrian Wasserman a denunţat mafia din domeniile strategice, mafie care atenta deja la moralitatea lui, pregătindu-se pentru a-l subjuga, mai ales că avea şanse să câştige funcţia supremă în stat, funcţie de care mafioţii erau interesaţi în cel mai înalt grad.

Până spre sfârşitul anului, Adrian şi-a ascuţit armele retoricii, a făcut numeroase turnee în ţară, s-a întâlnit cu oamenii dar şi cu responsabilii locali, pe care i-a avertizat în numeroase rânduri asupra pericolului cumplit.

Adrian vedea mafia ca pe un fel de ciumă, ca pe o boală fatală a societăţii, a naţiunii. Apoi, încet-încet, a

simţit că popularitatea sa în rândurile colegilor de partid scade pe măsură ce îi creştea priza la public.

Ajunse chiar în situaţia de a i se cere să demisioneze din funcţia de şef de partid. A început să primească ameninţări, la început voalate, apoi din ce în ce mai directe.

Adrian s-a adresat clanului. Seniorii din clanul Wasserman au făcut apel la oamenii de afaceri oneşti, la autorităţile încă neangrenate în sistemul putred al mafiei. Pe de o parte erau cei care cereau demisia lui Adrian Wasserman, spunând că acesta era prea „artist”, un idealist care nu putea conduce Partidul Republican în alegeri, dar care voiau de fapt să pactizeze cu Diavolul.

De cealaltă parte erau Wassermanii, care convingeau din ce în ce mai mulţi oameni să îi urmeze şi să ia atitudine.

Ţara părea divizată, ceea ce nu era deloc bine.

Dar, în acelaşi timp, era un semn de sănătate, o dovadă a faptului că societatea mai avea încă imunitate faţă de oribilul morb al corupţiei.

Clanul Wasserman a pus la bătaie averea şi respectabilitatea pe care le acumulaseră în vreo două sute de ani.

Mulţi oameni de afaceri au căpătat curaj şi s-au aliat în acest război împotriva necinstei.

Până într-o zi…

Când trupul lui Adrian Wasserman fu găsit fără viaţă în maşina sa.

…Clanul Wasserman era frânt de durere.

Dar nu înfrânt. Voiau să meargă mai departe.

Voiau să taie capul Hidrei, şi erau convinşi că aveau să reuşească.

Peste trupul neînsufleţit al lui Adrian au pus un drapel uriaş.

În toată ţara au izbucnit manifestaţii.

Poliţia a reuşit să prindă la graniţă pe câţiva din marii capi ai lumii interlope care încercau să fugă. Mai mulţi miniştri şi demnitari locali au fost arestaţi sau puşi

sub urmărire penală. Justiţia reîncepea să funcţioneze.

Se auzea în aer un fel de muzică a unei reînvieri naţionale şi sentimentul general era acela că sacrificiul lui Adrian a însemnat foarte mult.

Clanul Wasserman a intrat în luptă împotriva răului. O luptă pe care nu o vor înceta niciodată.

19. LUPTA

PARABOLA – „Lupta”.

Cică într-un târg medieval, după trecerea ciumei bubonice, supravieţuiseră doar doi bărbaţi maturi, restul fiind ori prea copilandri ori prea veştejiţi pentru a fi luaţi în consideraţie în conducerea comunităţii.

Cei doi unici competitori au intrat repede în rol, şi au declanşat cu surle şi trâmbiţe, la propriu, cearta lor „electorală”.

Unul dintre ei, mai scund, mai iute, mai hotărât să câştige, a apelat repede la femeile şi bătrânii din târg să îl susţină, promiţându-le marea şi cu sarea.

Le-a zis tuturor nevestelor rămase văduve că le va face rost de bărbaţi în putere, pe care-i va aduce din târgurile vecine.

Nu ştia cum, dar nu asta îl preocupa atunci.

Fetelor de măritat le-a promis flăcăi frumoşi pe care era sigur că îi poate convinge să se stabilească în târgul lor după ce vor participa la concursurile de căruţe pe care era hotărât să le organizeze din nou, aşa cum obişnuiau să le organizeze anual înainte de ciumă locuitorii târgului.

Câţi flăcăi or fi supravieţuit oare după ciumă? Nu ştia.

Bătrânilor le-a promis, desigur, o moarte liniştită şi fără de griji. Asta era uşor de „rezolvat” şi fără niciun efort suplimentar.

Bieţii oameni l-au crezut şi au hotărât să pună pe casele lor cârpa colorată pe care le-o adusese „candidatul”, semn de susţinere clară din partea celor ce locuiau acolo.

Celălalt competitor era un bărbat mai greoi, serios şi tăcut, care fusese cândva un om tare arătos, dar pe care

ciuma îl sluţise, lăsându-i câteva semne care îi stricaseră faţa şi îi făceau gura să arate mereu deschisă într-un rânjet aproape sinistru.

Ăsta era un bărbat care nu ştia să promită oamenilor nimic, ştiind că după trecerea ciumei nici nu aveai ce să promiţi. Pierise aproape tot.

Şi cum ar fi îndrăznit el să le spună ceva mamelor îndurerare de pierderea fiilor, ori copiilor rămaşi orfani de părinţi!? Era prea cinstit pentru a face aşa ceva!

O fire bândă de felul lui, bărbatul ăsta era acum obligat să se bată în ţarcul de vite cu adversarul lui, folosind ciomegele tradiţionale, deşi nu se bătuse niciodată în viaţa lui, în timp ce „celălalt” era un vechi practicant al luptelor cu cuţitul, cu lanţul ori cu bâta.

Bietul om era îngrozit la gândul că trebuie să lupte şi nu ştia cum.

Nu prea ştia nici cum să le vorbească oamenilor, pentru că-i era tare ruşine să le promită ceva ce nu era sigur că poate face.

În fine, totul părea să îl împingă să se retragă dintr-o asemenea cursă în care era mai mult decât limpede că nu se poate descurca.

Ciuma bubonică îl lăsase văduv şi numai unul dintre copiii lui supravieţuise, fiind singurul apropiat al prea blajinului competitor.

Băieţaşul acesta, deşi nu mai era chiar mititel ci era deja un băietan de vreo 14 ani, arătând mărunţel şi mult mai mic decât vârsta lui, se pricepea foarte bine la făcut măşti de carnaval, pe care le vindea locuitorilor din împrejurimi pentru sărbătorile tradiţionale, atunci când se făceau carnavaluri.

Băiatului i-a venit ideea să-i propună părintelui său ca cei doi bărbaţi, care urmau să se întreacă pentru a câştiga locul de conducător al târgului, să poarte aceleaşi veşminte şi acelaşi tip de mască în timpul luptei lor rituale din finalul competiţiei, luptă care era obligatorie şi care reprezenta o tradiţie ce se perpetuase din vremuri imemoriale.

Ideea băiatului a fost imediat îmbrăţişată şi de celălalt concurent, cu o grabă aproape suspectă.

După mai mult de o lună, timp în care cei doi au încercat să îi convingă pe oameni, fiecare cum putea el, să îi susţină, au ajuns în sfârşit şi la ziua cea mare a luptei cu bâtele.

În piaţa mare a târgului, în faţa bisericii aproape ruinate şi rămase fără preot după ciuma cea rea, s-au adunat locuitorii târgului, femeile, bătrânii, şi chiar copiii, să îşi susţină omul pe care îl voiau în dregătoria cea mai înaltă.

Au apărut şi cei doi competitori, îmbrăcaţi în straie rituale, identice de această dată, la sugestia micului artist meşteşugar, şi purtând măşti la fel. Şi bâtele, desigur, erau identice.

Pe casele din târg fâlfâiau cârpe de două culori, predominând însă culoarea celui mai ager dintre competitori, cel care era un maestru al promisiunilor şi care se pricepea grozav să vorbească femeilor şi bătrânilor pe limba lor.

Lupta a început. Bâtele se clătinau prin aer, cei doi se repezeau unul în celălalt, şi nimeni nu-şi mai putea recunoaşte favoritul în toată învălmăşeala aceea.

Bărbaţii luptau din greu, cu răsuflarea tăiată, şi învârteau bâtele mai întâi pe deasupra capetelor, apoi loveau scurt, cu un sunet îndesat, zdrobind carnea şi oasele.

S-au trântit, s-au izbit, sudoarea şi sângele curgeau, o duhoare grea se ridicase deasupra pieţei.

Mulţimea de târgoveţi era aproape în delir. Aclamau cu putere şi fremătau cu sălbăticie la orice lovitură, căci nu ştiau niciodată cine este cel care dă şi cine e cel care primeşte.

Credea fiecare ce voia, părându-i-se că cel cu care ţine e cel mai tare şi cel cu care nu e cel lovit.

Spre seară, într-o baltă mare de sânge, căzu unul dintre ei.

Neputându-i deosebi, nici după straie nici după

mască, oamenii nu ştiau cine este cel căzut.

Iar cel rămas, clătinându-se pe picioare, era într-atât de istovit că nu mai era în stare să-şi scoată masca pentru a fi recunoscut.

Cine câştigase?

Cine era cel căzut?

Locuitorii s-au repezit să-i scoată masca plină de sânge celui care reuşise să rămână în picioare.

Le-a fost greu să îl identifice, şi femeia care avusese curajul să-i ridice capul i-a şters sângele de pe faţă cu şorţul.

O, Doamne!

Nimeni nu poate spune cât de mare le-a fost mirarea să vadă că cel care rămăsese viu era molâul, nedoritul, în timp ce acela care rămăsese căzut era chiar favoritul, cel sprinten de gură şi învăţat cu şiretlicurile luptei.

Cel iute şi grozav murise.

Cel care câştigase nu era cel îndemânatic şi priceput la lupta cu cuţitul, cu lanţul ori cu bâta, ci chiar celălalt, greoiul, blândul şi nepriceputul…

Locuitorii târgului au fost întâi şocaţi şi parcă nu voiau să primească realitatea. Mai apoi însă, resemnaţi, l-au acceptat drept conducător pe cel ce se ţinuse mai tare în acea luptă, pe care o dusese constrâns de alţii şi nu pentru că aşa voise.

Istoria locului ne spune că a fost un dregător înţelept, pe care oamenii l-au îndrăgit până la urmă, nu pentru felul stângaci în care vorbea ci pentru că a putut să le îndrepte târgul spre o viaţă mai blândă şi mai dreaptă.

Istoria i-a recunoscut multe merite, dar l-a păstrat în memoria sa şi ca pe un dregător pentru care arta şi meşteşugurile au reprezentat meserii demne de cel mai înalt respect, ceea ce era foarte neobişnuit pentru acea vreme, dar a constituit un foarte bun exemplu pentru epocile ce au urmat.

20. PRINŢESA ŞI GRAJDARUL

Prinţesa şi grăjdarulparabolă

Se ţineau de mână, mângâindu-şi uşor degetele,

alunecând şi revenind, coborând şi urcând, milimetru cu milimetru, por cu por, degetele mâinii părând să fie la fel de importante ca nişte împărăţii câştigate prin luptă, ceea ce le dădea amândurora sentimentul unei transfigurări.

Sau, poate că de fapt nu simţeau amândoi chiar acelaşi lucru, pentru că ea simţea că ar putea muta sorii şi stelele cu aceeaşi uşurinţă cu care-i mângâia lui degetele, în timp ce el simţea clar, punctual, în exact axul masculinităţii lui. El simţea direct, fizic, în timp ce ea simţea cosmic, metafizic, contrazicând radical ceea ce au crezut generaţii de filosofi, care atribuiseră femeii fizicul şi bărbatului metafizicul!

Era o deosebire fundamentală între ei doi, mai ales că ea venea de foarte sus, din înalta societate, în timp ce el venea de undeva de jos, din acea mâzgă a societăţii care dă de cele mai multe ori delincvenţi şi criminali, curve şi proxeneţi, dar care în cazul lui special şi al familiei lui făcuse o mare excepţie, el ajungând să fie unul dintre cei mai apreciaţi îngrijitori de cai.

Asta şi era de altfel tradiţia străveche a familiei lui Antonio, familie rurală iniţial, de oameni foarte simpli, care se stabiliseră la marginea marii metropole, dar cu un grad de orgoliu mult peste medie, familie de care el chiar era foarte mândru.

Bărbat frumos şi singur, dar de o frumuseţe aspră, parcă tăiată de o lamă prea ascuţită, cu buzele subţiri şi ochii de otravă, Antonio cucerise deja prea multe femei ca să mai fie sensibil la orice adiere feminină, dar apariţia Vilonei în viaţa lui avea ceva parcă predestinat.

Se cunoscuseră la o cursă de cai şi se iubiseră nebuneşte, plângând moartea unui cal splendid, pe care-l iubeau amândoi şi care se accidentase cumplit în timpul alergării. Se iubiseră pe jos, în grajd, lângă trupul mort al minunatului animal, împletind eros şi tanathos laolaltă cu lacrimile, dorinţa şi suferinţa.

După aceea însă, Vilonia a fugit de acolo şi s-a străduit să uite acel episod. În afara unui prenume straniu şi greu de suportat, Vilonia era moştenitoarea uneia dintre

cele mai bogate familii din ţinut, familie al cărei „copac” genealogic se întindea peste multe capete înnobilate şi chiar peste câteva tronuri, ceea ce o făcea să fie de o aroganţă teribilă.

Altfel, femeie tânără şi modernă, Vilonia avea eleganţa şi extravaganţa acelor specimene feminine greu de găsit, care-şi pot permite aproape orice pentru că le stă bine şi nu-şi pierd niciodată aerul de nobleţe indiferent ce ar face.

Cei doi aveau să se reîntâlnească iar în condiţii din nou dramatice, pe o şosea ultra-aglomerată, unde maşina Viloniei, pierdută de sub control, ajunsese sub un camion, pe care femeia, zăpăcită de trafic, nu-l văzuse în curbă, unde de altfel nici nu avea vizibilitate dar unde ea se angajase într-o depăşire. Scăpase însă cu viaţă, doar cu nişte coaste foarte dureroase şi cu o stare de panică apocaliptică.

De îndată ce Vilonia trase maşina pe dreapta şoselei, pentru a face un bilanţ al pagubelor, în spatele ei a oprit un jeep mare şi urât din care a coborât Antonio.

— Hei, ce-ai păţit, că păreai gata să fii înghiţită de monstru?

— Ce să păţesc, aproape nimic, nu vezi?

— Văd, dar nu sunt sigur că e chiar nimic, ia vino încoace să te văd mai bine.

— Da, vrei să mă controlezi ca pe cai! – râse Vilonia, parcă şi mai emoţionată de prezenţa lui decât de accidentul în sine.

— Ce zici tu, că eu era să mor de inimă când te-am văzut băgându-te sub camion, m-am gândit că te voi scoate de acolo bucăţi-bucăţele!

— Eeei, ce tot spui tu acolo, că n-a fost chiar aşa de tragic!

— Bine că nu a fost tragic, pentru că din exterior a fost teribil de dramatic, să ştii!

— Ok, te cred. – râse Vilonia uşor, copilăreşte, încântată că cineva era aşa de afectat de păţania ei.

— Hai, vino-ncoace să te văd mai bine, aşa ca Lupul

din poveste…

— Sigur, şi eu să fiu Scufiţa pe care o papi, nu?

— Nu, nu de data asta! – râse şi Antonio cu hohote grele, virile, venite parcă din viscere.

O luă pe Vilonia în braţe şi o răsuci pe toate părţile, întrebând-o mereu dacă o doare ceva.

— De ce naiba zburai aşa cu maşina, nu ţi-a fost frică sau te credeai într-o maşină blindată?

— Păi să ştii că şi este o maşină blindată, în familia mea existând tradiţia ca toate femeile să umble numai în maşini blindate.

— Ooo, remarcabil, îmi place asta. Înseamnă că ai tăi ştiu cam ce catastrofale pot fi femeile la volan, nu-i aşa?

— Misoginule, nu e asta, e vorba de protecţie!

— Da sigur, eu sunt misogin pentru că sunt un grăjdar incult şi needucat, iar tu o prinţesă delicată şi zănateca!

— Bineînţeles că trebuia să spui tu ceva şi despre mine, aşa… dilematic!

— Ia, hai, gata cu vorba şi stai cuminte să văd dacă eşti bine şi întreagă!… Da, eşti ok, aşa se pare, nu s-a rupt nimic fundamental… poate doar inima şi capul, da astea nu contează!… Glumesc!

Antonio o lăsă aproape cu regret pe Vilonia din braţe dar când îi văzu paloarea şi starea de vertij o luă din nou repede în braţele lui, cu senzaţia că a preîntâmpinat o prăbuşire iminentă.

— Văd că nu eşti chiar bine, aşa că hai să mergem la spitalul de urgenţă, nu e de glumă!

— La spital? – întrebă cu voce moale Vilonia, înainte de-a leşina.

Antonio o aşeză pe bancheta din spate a jeepului, se urcă în fugă la voan şi demară în trombă.

Ajunşi la spital, pe Vilonia o preluară nişte brancardieri care o duseră la camera de gardă unde doctorul, un bătrân cu figură de muzicant ambulant mai mult decât de doctor, aruncând o privire scurtă spre tânăra lividă şi cu ochii închişi îl întrebă formal pe Antonio:

— Cine este doamna?

— Logodnica mea! – răspunse Antonio, spre propria lui surprindere.

Avea un ghem în loc de inimă şi simţea sub pleoape cum stau lacrimi sărate.

Oare ce se întâmplase cu duritatea lui, cu neclintirea pe care o afişase întotdeauna? Devenise stupid şi sentimental ca păpălăii?

De fapt nici nu-i păsa decât ca Vilonia să fie bine şi să o poată lua în braţe de tot, aşa, ca atunci, în îmbrăţişarea aceea totală pe care o trăiseră amândoi, mai mult ca pe o secvenţă de eternitate decât ca pe un moment intim.

…

Ceea ce nu ştia niciunul dintre ei încă era că peste vreo doi ani aveau să se căsătorească, spre consternarea întregii societăţi cu pretenţii, care nu considera politically corect acest mariaj.

Dar asta nu avea cum să îi împiedice pe cei doi îndrăgostiţi, pentru că prinţesa şi grăjdarul aveau să devină un model al unei iubiri complet non-conformiste, asumată cu demnitate şi curaj.

Peste încă un timp aveau să aibă un copil care va muri foarte repede după naştere şi mai apoi o pereche de gemeni care aveau să fie, peste decenii, doi dintre cei mai mari politicieni ai ţării.

Dar Destinul voia să se dezvăluie încet, cu zgârcenie, aşa cum face cu toţi oamenii, fie că fac parte din înalta societate fie din zona primară a piramidei umane în general şi a celei sociale în special.

21. RESENTIMENT VIRTUAL

RESENTIMENT VIRTUAL – parabola

Yolanda cunoscuse pe Internet un bărbat care i s-a părut fascinant: frumos şi puternic, inteligent şi tandru, genul acela de bărbat la care visează orice femeie cultivata, care pretinde ca aşteaptă ca iubirea sa însemne mai mult decât sex, să fie un sentiment durabil şi, dacă se poate, perfect!

Numai ca Yolanda ştia foarte bine ca în viaţa cea de

toate zilele nu e ca în filmele cu happy-end. Gregory însă părea a face excepţie.

Fără să dea atenţie freamătului interior de uşoara anxietate care însoţea orice întâlnire a lor în virtual, Yolanda s-a aruncat în aceasta iubire aşa cum se arunca într-un rău tumultuos cineva care nu ştie să înoate.

Stăteau pe messenger pana dimineaţa şi vorbeau, vorbeau, privindu-se la webcam, încercând să surprindă fiecare în micile grimase ale celuilalt trăirile adevărate, de dincolo de cuvinte.

Ajunseseră foarte departe în aceasta relaţie virtuala, se apropiaseră într-atât încât se contopiseră, mai mult chiar decât ar fi făcut-o în realitate.

Se hotaraseră să se vadă şi să îşi verifice pe viu, live, sentimentele. Stabiliseră să se întâlnească într-o duminica ploioasa de noiembrie, deşi în inimile lor părea să fie soare şi vara fierbinte, nu toamna mohorata cum era afară.

Cum amândoi stăteau la Roma, stabiliseră sa se vadă în piaţa catedralei papale San Pietro, să consacre, în sensul sacralizării, relaţia lor, ca şi când ar fi fost o logodnă spaţiala, în acest perimetru al Vaticanului.

Yolanda venea dintr-un cartier rezidenţial, Gregory, care era englez rezident în Italia, venea de la un Consulat englez aflat la Roma.

Yolanda nu dormise toată noaptea de emoţie, avea frisoane deja şi frigul diminetii ploioase nu făcea decât să accentueze aceasta stare aproape maladiva.

Bătea un vânt subţire şi insidios şi puloverul pe care şi-l pusese pe sub pardesiu părea ca nu îi ţine deloc de cald. Apropiindu-se însă, pe jos, de Vatican, Yolandei i se făcea din ce în ce mai cald, ca şi când un neaşteptat puseu de febra o făcea să simtă cum începe să-i fiarbă tâmplele.

Gregory era deja acolo, masurând cu paşi mari piaţa pustie la acea ora, pentru ca toată lumea era în Biserica la Sfânta Messa, numai ei, ca doi nebuni, umblau pe străzi!

— Hello, beauty! – îi spuse Gregory, cu o voce profunda, care nu venea doar din gât, ci părea sa vina din întregul lui trup.

— Buon giorno, Gregory! – răspunse cu voce tremurânda Yolanda.

Se îmbrăţişară cu căldura, de parcă s-ar mai fi văzut de o mie de ori înainte şi s-ar revedea după doar câteva ore de la ultima întâlnire.

Yolanda întinse obrazul ei dulce, de blonda adevărata, dar gura lui Gregory trecu superficial pe deasupra fetei ei, fără să o atingă cu adevărat. Gura ei însă îi atinse obrazul cam prea tepos, semn că nu se bărbierise proaspăt, cum ar face orice bărbat care are o întâlnire cu o femeie la care ţine.

„Ciudat”, îşi spuse Yolanda în gând, „ma aşteptam să fie foarte fresh şi foarte tandru, pentru ca pe messenger era atât de îndrăgostit şi atât de focos… Dumnezeule!”

— Greg, unde vrei să mergem? – întreba dulce Yolanda, luându-l de mana şi insinuiându-şi degete între degetele mâinii lui Gregory.

— Nu ştiu, unde vrei tu! – răspunse înfrigurat Greg, strângându-şi gulerul lodenului în jurul gâtului şi ridicând, cu o mână, gulerul acestuia pana la urechile deja înrosite de frig.

— Poate intram undeva, la căldurica, să ne privim în ochi şi să vedem dacă e adevărat ce am văzut şi simţit pe mess, ce zici?

— Sigur, de acord, abia aştept să mă încălzesc, pentru că simt că-mi ploua şi-n pantofi! – răspunse destul de sec şi cam pe lângă subiect, Greg.

Intrară într-un restaurant unde voiau să rămână şi pentru prânz, aşa că îi comunicara chelnerului că vor rămâne mai mult şi că vor deocamdate nişte băuturi apetitive ca să se încălzească şi să-şi facă şi pofta de mâncare.

— Greg, ma uimeste răceala ta, trebuie să-ţi spun asta cu sinceritate, ma aşteptam să fii entuziast, iubitor…

— Adică excitat, asta vrei să spui?

— Ah, nu! Nu despre asta vorbeam, ca doar nu voiam să văd un taur pregătit pentru monta, ma şi jigneşte replica asta a ta, nu doar ca ma uimeste!

— E ciudat ca pe mess păreai atât de înţelegătoare şi toleranta şi în realitate nu faci decât să-mi arunci reproşuri, implicite sau explicite, din clipa în care ne-am întâlnit!

— Ia stai puţin, cum adică îţi arunc reproşuri? Nu te înţeleg. Tu ai insistat să ne vedem în realitate, parca era ceva vital pentru tine şi acum, când am acceptat şi ne-am întâlnit, nu numai ca nu regăsesc nicio fărâma din sentimentul pe care-l manifestai pe mess, ci găsesc un bărbat rece şi indiferent, care pare iritat de faptul că trebuie să-şi petreacă alături de mine câteva ore. Ma derutezi, pur şi simplu!

— De ce te derutez? Că nu am sărit pe tine, că nu te-am atins erotic, că nu te-am sărutat adânc, pe gura, că nu ţi-am aruncat replici din acelea care trimit la intimitate şi sex?

— Vai de mine? Dar la tine tot ce este tandreţe trimite obligatoriu la sex? Tot ce înseamnă apropiere afectiva şi drăgălăşenie, trimite la ceva trivial? De ce nu mi-ai spus asta pe mess, pentru că nu mai ieşeam pe frigul ăsta din casa…!

— Uite ce este, Yolanda, decât să stăm aici să ne certam, mai bine ne ducem fiecare acasă la el şi vorbim diseară pe mess… avem timp să meditam la aceasta întâlnire ratata!

— Ok! – spuse Yolanda, ridicându-se de pe scaun şi îmbrăcându-şi pardesiul cu un fel de hotărâre sumbra.

— La revedere, draga mea şi nu fi supărata pe mine, poate ca data viitoare va fi mai bine! – îi spuse Gregory ridicându-se uşor de pe scaun, fără a avea de gând însă să plece din restaurant.

— Nu cred că va mai fi o dată viitoare! La revedere! – aproape că îi striga peste umăr Yolanda, grăbindu-se să iasă din restaurant, înainte ca lacrimile care i se adunaseră în ochi să înceapă să-i curgă pe obraji.

Se trezi afară pe trotuar, plângând de ciuda că fusese atât de naiva, atât de stupid de încrezătoare.

Se simţea lovita, umilita, ofensată.

Nici nu mai ştia unde e şi în ce direcţie trebuie să meargă.

Derutata de lacrimi, se opri să-şi şteargă fata, şi, fără să-şi dea seama, se întoarse în faţa restaurantului de unde ieşise atât de ruşinata.

Cu un gest reflex, se uita înăuntru şi nu mica îi fu mirarea când văzu ca la masa la care stătuse ea însăşi, Gregory era cu un bărbat, căruia îi mângâia cu o tandreţe neverosimila ceafa şi gâtul şi…

Yolanda se opri străfulgerata de evidenta situaţiei. Gregory era gay. Şi poate că se întâlnise cu ea intenţionat pentru a da cuiva impresia că e heterosexual, ca să-şi poată acoperi şi ascunde aceasta preferinţa a lui pentru bărbaţi, deşi în aceasta epoca tocmai acest tip de preferinţa era la moda şi era considerat mai trendy decât normalitatea însăşi!

Se simţea folosita, dispreţuita, secata de ceea ce avea mai bun şi mai frumos.

Nu numai că nu mai simţea pentru Gregory niciun fel de sentiment de iubire, ci încerca un resentiment total, pentru Greg, pentru lume, pentru Internet. Un „resentiment virtual”, mai avu Yolanda puterea să spună ironic în sine însăşi, înainte de a leşina pe trotuar…

Abia sirena ambulantei care o ducea la spital o trezi şi parca îi impuse să facă o mică recapitulare a vieţii ei, în trei minute, aşa cum spunea Dostoievski că fac, înainte de execuţie, condamnaţii la moarte! Şi asta şi făcu, înainte de a-şi permite extravaganta de a leşina iar!

22. VIAŢA, SOMNUL ŞI MOARTEA

VIAŢA, SOMNUL ŞI MOARTEA – Parabola

Eduardo dormise prea mult şi simţea ca îl doare tot corpul, devenit prea greu de la atâta stat în pat. Nu era genul de om care să doarmă aşa în prostie, dar avusese un mare necaz şi probabil ca subconştientul lui intrase în program de recuperare, de autoapărare, comandând un asemenea somn de o zi şi o noapte!

Îi murise tatăl, omul pe care-l iubise cel mai mult pe lume, modelul lui, figura cea mai importantă din existenta

lui ca om şi din cariera lui.

Eduardo Gonzales era deja un sculptor de mare renume, fiind considerat unul dintre cei mai importanţi post-expresionişti, cel care a revoluţionat sculptura devenită hiperminimalista, reintroducând liniile antropomorfe şi apelând din nou, ca un ecou necesar, la ceea ce spusese cândva Michelangelo, care credea ca el nu face decât să elibereze forma care doarme în piatra sau în marmura.

Tatăl lui Eduardo, Carlos Gonzales, nu fusese artist, ci politician. Ales senator când era încă foarte tânăr, Gonzales senior, sau Seniorul, cum i se spunea, ştiuse să folosească puterea politică pentru a servi interesele oamenilor, spre deosebire de atâţia pseudopoliticieni, care folosesc puterea numai şi numai pentru interese personale sau de grup, pe schema criminala a mafiilor!

Eduardo îşi admirase tatăl enorm, îl iubise cu fervoare, pentru ca tatăl lui reuşise extraordinara performanta de a fi nu numai o figura publica de anvergura, ci şi un soţ şi un tată adevărat.

Mama lui Edu fusese toată viaţa ei plăpânda, pentru că nu-şi mai revenise după o naştere patologica, dar tatăl lui preluase greul familiei cu demnitate, cu generozitate, cu blândeţe.

Lui Edu – aşa i se spunea între ai lui – i se umezira pleoapele, pe care abia le deschisese după somnul acela de plumb. Înţelese ca tatăl lui murise de tot, ca îl înmormântase şi că nu mai avea să fie niciodată lângă el, cu zâmbetul ăla al lui, larg şi bun. Pierderea era atât de dureroasa încât Edu îşi duse reflex mana la inima pe care o simţea ca strânsa de o gheară de oţel.

— Au, nu vreau să mor şi eu… mai am atâtea de făcut! Lasa, tata, ca vin şi eu lângă tine, dar mai încolo, peste nişte zeci de ani, că mai am multă piatra de spart!…

Nici nu-şi dăduse seama că vorbise cu voce tare şi nici nu auzise când sotia lui, Mercedes, intrase în camera.

— Ce faci, dragule? M-ai speriat că nu te mai trezeai odată, am fost de nu ştiu câte ori să verific dacă mai

respiri… offf… bine că ai deschis ochii i! Doamne, ce tare m-am speriat!… Iubitule… – şopti ea drăgăstoasa, lipindu-se de el.

— Da, da, sigur că da… – mormăi Edu, aproape fără să înţeleagă ce îi spunea ea, dar fata ei umflata de plâns spunea mai mult decât orice fel de cuvânt.

— Eduuu, nu ţi-e foame? Mie mi se pare că ţi se aude sunetul golului din stomac tocmai din partea cealaltă a casei! – încerca ea o glumă timida.

— Ba da, mi-e foame… să ştii… dar mai întâi mi-e sete, foarte, foarte sete… as bea un izvor!

— Imediat, puiule, imediat îţi aduc apa rece… ridică-te… aşa…

Şi spunând asta, Mercedes, sau Merçi cum îi spunea în joaca prietenii, ieşi repede pe uşa, pentru a se reîntoarce, după câteva clipe, cu un pahar imens, aburit de la apa rece din el.

Se aşeza apoi pe marginea patului, lângă bărbatul ei, lângă omul care ştia sa scoată viaţa din piatra, aşa cum scosese din pietroiul timid şi tăcut care fusese ea ca fata pe aceasta femeie calda şi vibranta care era acum.

Venita din fundul ţării, Merçi nu numai ca nu părea deloc taranca, ci avea un aer aristocratic înnăscut, de parcă cine ştie ce contesa ar fi născut-o şi nu laptareasa ştirba şi îmbătrânita prematur, care era maică-sa.

Dar nobleţea, se ştie, e de două feluri: de sânge sau de spirit.

Asta nu prea ştiu mitocanii îmbogăţiţi şi nici farfuzele îmbrăcate în etichete de lux, nu ştiu că ceea ce le lipseşte e nobleţea! Se vede nu glodul de pe picioare, ci ăla gros, de pe caracter!

Tatăl lui Edu tocmai prin nobleţea de caracter îşi făcuse şi faima de om politic adevărat, dar îşi atrăsese şi duşmaniile cele mai redutabile.

Era un bărbat politic adevărat, ceea ce nu mai produsese de foarte multă vreme tara şi devenise, din fericire, un model pe care l-au urmat mulţi dintre tinerii politicieni valorosi. Asta reprezenta o mare speranţa

pentru viitor, un fel de regenerare din interior a profilului omului care ajunge la putere şi poate dispune de destinele unei părţi din popor sau a unui popor întreg.

Nimeni nu poate spune cam cât rău poate face unei tari o guvernare proasta, ori unul sau mai mulţi oameni politici care sunt josnici, din punct de vedere moral. Se infectează societatea, se strica obiceiurile, se desfigurează reperele morale, se maculează istoria şi destinul neamului!

Mercedes fusese o admiratoare ferventa a socrului ei şi avea de gând să-i păstreze memoria şi să îi onoreze amintirea. În pictura ei, pentru ca Merçi era pictorita, adoptase stilul monumental la sugestia Seniorului. Ajunsese să facă unele dintre cele mai celebre fresce ori vitralii şi era foarte mândra de asta.

De multe ori discutaseră, Seniorul, Merçi şi Edu despre soarta ţării, dar şi despre soarta artei şi fiecare îşi apărase cu străşnicie domeniul, de parcă de acea discuţie ar fi depins însuşi destinul domeniului respectiv.

Seniorul era mai conservator şi nu admitea sub nicio formă superioritatea artei fata de puterea politică.

— Tata, tu gândeşti ca pe vremea când regii şi printii nu îi primeau întotdeauna la masa pe artişti, sau pe unii dintre ei. Ştiu ca Shakespeare s-a declarat poet şi a scris somete numai şi numai ca să stea la masa regala, altfel, ca dramaturg, ar fi mâncat cu slugile!

— Stai puţin, nu vreau să spun ca arta e aservita politicului, dar voi, artiştii nu aveţi putere de decizie!

— Hai ca asta-i bună! Cum adică nu avem putere de decizie? Noi suntem suverani pe arta noastră, pe opera noastră, noi suntem creatori, domnule senator, înţelegi? Numai Dumnezeu Demiurgul a fost creator aşa cum suntem noi. Noi facem o lume noua, un univers nou, voi, politicienii ce faceţi? îl deformaţi pe cel deja făcut, asta faceţi! auzi, dom’le, cică noi n-avem puterea de decizie!

— Stai, Edu – intervenea diplomatic Mercedesproblema nu este de decizie, ci de sponsorizare, de plată. Dacă faci opera, arta de dragul artei şi accepţi să mori de foame, atunci eşti cu adevărat liber şi nu depinzi

de nimeni şi de nimic, dar dacă lucrezi pe comanda, aşa cum facem noi, atunci mitul libertăţii noastre se restrânge dramatic. Poate doar poeţii ori muzicienii să mai fie liberi de tot, dar numai dacă nu le pasa de ceea ce câştiga din lucrările lor!

— Da, da, e ceva adevărat şi în asta, dar mă scoate din fire tata cu concepţia asta învechita a a lui despre supremația politica. Ma laşi?! Politicienii trăiesc din banii noştri, ai tuturor şi ei au îndrăzneala sa se poarte de parca le-am fi noi datori. Nişte jigodii infecte, ar merita mitraliaţi… cu o singură excepţie, tata, TU!

În mintea lui Edu, ca şi în mintea sotiei sale se desfăşurau acum fragmente de asemenea discuţii şi îşi stăpâneau cu greu lacrimile.

Edu simţi deodată un impuls nestăpânit de a se duce în atelier.

Intrând acolo, puse mâna pe cea mai mare bucata de marmura pe care o avea şi începu să taie cu dalta, cu furie, cu lacrimi, cu iubire, de parcă însuşi tatăl lui, închis în piatra aceea, i-ar fi cerut să îl elibereze!

23. PUTEREA DESERTULUI

PUTEREA DESERTULUI – (parabola)

John, Kate şi Matthew înotau în dune de mai bine de 7 ore. Plecaseră să se întâlnească cu un grup de beduini şi nu luaseră în calcul faptul ca mersul prin nisip este extrem de dificil, picioarele obosesc şi ai impresia ca porţi, precum ocnasii de altădată, nişte bile de fier atârnate de glezne. Oribil!

Cei trei erau oameni de ştiinţă, antropologi, dar toată ştiinţa lor nu le mai era utila atunci când era vorba de propriile persoane, îi de propria realitate, pe care cel mai adesea o aproximau într-atâta încât dădeau gres de fiecare dată.

Deja se însera şi începuseră să fie disperaţi pentru ca nu dăduseră de caravana beduinilor pe care îi cautau. Să înnopteze în deset? Dumnezeule mare!

— Totul e din cauza voastră! – izbucni Kate, care tacuse cu obstinaţie până atunci. Numai voi aţi putut avea

curajul dement de a portni la drum prin desert fără telefon, fără mâncare, fără apa, fără măcar un sac de dormit în vreun amarat de ruccsac. V-aţi pus broboadele astea ridicole pe fata şi v-aţi distrat ca nişte se olari chiulamgii pana când aţi văzut că nu e deloc o glumă! Sunteţi nebuni de legat… nişte iresponsabili! – spuse ea cu o voce gâtuita de un plâns nervos.

— Da, ca tu tare mai eşti priceputa şi organizata, sigur ma nene, eşti tare de tot… mai ales tare de gura! – îi replica tafnos John. Bine că nu ne-am rupt nimic, că nu avem arsuri prea mari, ca nu sângerează ranile de la picioare…

— Bai, da' ştiu că eşti optimist! – zise şi Matthew, smulgându-se cu dificultate parca din muţenia în care se închisese până atunci. Oricum nu e momentul să ne oprim acum, trebuie să mergem mai departe, ca să-i găsim înainte de căderea nopţii, ca altfel nu e bine deloc…!

— Sigur, uşor de zis dar aproape imposibil de făcut… nu-mi mai pot mişca deloc picioarele, parc = ar fi de piatra… nu mai pot şi gata, vreau să mă trântesc pe nisip şi să dorm, chiar dacă ar fi pentru totdeauna! – spuse cu voce sfârşita Kate.

— Nu, nu acum, încă puţin… mai mergem doar jumătate de ora şi pe urmă ne oprim, fie ce-o fi! – îi taie vorba Matthew.

— Bine… mai mergem… sunt ultimele mele eforturi înainte să mă prăbuşesc, să ştii! – şopti Kate.

Continuară să meargă, poticnindu-se şi uneori sprijinindu-se unul de celălalt ca nişte boxeri atât de obosiţi de joc, încât ajung să se susţină reciproc pentru a mai putea continua lupta.

La mai puţin de jumătate de ora de mers era însă ţinta. Cortul central al caravanei beduinilor se deschidea luminos şi primitor oaspeţilor extenuati, apăruţi din nesfarsirea desertului. În cortul luminat de mai multe lămpi încăpeau surprinzător de multe persoane.

Beduinul gazda era un bărbat încă tânăr, la vreo 40 de ani, sau ceva mai puţin, smead, cu nişte ochi

extraordinar de vii şi cu o figura foarte mobila şi zambitoare.

În ciuda faptului că trăia în desert, în condiţii pe care oamenii civilizaţi le considera teribil de rudimentare şi primitive, beduinul şi nevestele lui aveau un aer de oameni educaţi, vorbeau fluent, mai ales bărbatul, ca ele nu prea aveau voie să se exprime.

Cu gesturi sigure şi cu un aer voios, beduinul reuşise în mai puţin de o oră să devină personalitatea dominanta a întregului grup din cort, alcătuit şi din gazde şi oaspeţi.

Era evident atras de Kate şi fără să se ferească de nimeni începu să îi facă deschis curte, spunându-i chiar că ar da multe camile pentru ea ca să-l devină sotie, ceea ce era un compliment suprem.

— Dau şapte camile pentru tine, deşi pentru cea mai frumoasă nevasta a mea am dat patru! – spuse beduinul zâmbind sugubat şi privind-o pe Kate direct în ochi şi parand că-l soarbe toate trăsăturile, aşa cum soarbe un şarpe laptele dintr-un vas.

— Dar de ce ai vrea să dai atâtea camile pe Kate, prin ce crezi că merită ea un asemenea preţ? – întreba, deodată foarte curios John, care stătuse extrem de tăcut până atunci.

— Păi… Îmi place că are multă scoala şi merita multe camile. E mai scumpa pentru că e mai deşteapta, adică a muncit şi şi-a făcut o deşteptăciune mare şi educata, asta cred eu! – răspunse beduinul, care avea o lumina chiar fascinanta în ochii verzi, ca otrava.

— Aaa, deci dumneata preţuieşti mai mult deşteptăciunea decât frumuseţea? – continua John interogatoriul.

— Da, pentru ca după ce a făcut primul copil deja femeia, oricât de tânăra şi oricât de frumoasa o iei, se ofileste, da’ deştepaciunea, cultura adică, nu trece niciodată. Şi mai e ceva: pentru un bărbat adevărat, care are putere în el, e mai mare isprava să aibă o nevastă foarte deşteapta decât una foarte frumoasă, ca deştepte sunt puţine, da’ frumoase-s multe, toate-s frumoase când is

tinere şi fără prunci.

— Un răspuns de mare bărbat, zău aşa! – nu se putu abţine Matthew să spună.

— Bine ca vorbiţi ca şi când nici nu aş fi de fata, asta e o meteahna tipic masculina şi vad ca antropologic vorbind nu descopăr mari deosebiri între un bărbat apatinând unei civilizaţii rafinate şi un beduin din desert! – izbucni Kate.

— Ba da, prinţesa! – spuse beduinul, aplecându-se spre urechea ei. Beduinul, adică eu, are putere mare în el, ca bărbat, ca om, în timp ce vana din bărbaţii voştri a secat de mult! Gata, haideţi la culcare, că se supara luna pe noi dacă mai stam mult cu lămpile aprinse!

În timp ce încerca să adoarmă, întinsa pe patul simplu de lemn pe care era întinsa o cerga din par de camila, Kate simţi cum trupul îi era străbatit de un fior intens de voluptate.

Îşi dădu seama că beduinul o posedase doar privind-o, făcând-o să simtă un freamăt pe care numai cu primul iubit din viaţa ei îl mai simţise.

Era o forţa interioara pe care nu o mai văzuse la nimeni până atunci şi înţelese cum de acest mod de viaţa, al beduinilor, reuşea să se perpetueze aţa de bine: prin personalităţi puternice precum gazda lor.

Spunându-şi asta, cazu într-un somn la fel de adânc, sau poate înalt, precum cerul imens şi plin de stele, care acoperea desertul.

24. TAINICA METAMORFOZA

TAINICA METAMORFOZĂ parabolă

Lumina lunii se strecura delicată, ca un şarpe subţire, pe sub perdeaua scurtă şi dantelată. Era lună plină şi Matilde glumea spunând că îi vine să urle ca lupii de fiecare dată când era luna aşa de mare şi de întreagă pe cer. De fapt nu îi venea să urle doar, ci simţea şi un fel de fior pe toată şira spinării, un curent electric straniu făcea să îşi simtă vertebrele gata de zbor

— Cine ştie, poate că în altă viaţă am fost vrăjitoare sau lupoaică, sau poate că am fost câteva secole şi

vârcolacă! – spunea adesea râzând Matilde prietenilor săi care o priveau şi uimiţi şi oarecum ambarasaţi de aceste afirmaţii ciudate.

— Ei, vorbeşti aiurea. – îi răspundea fratele ei, care, deşi simţea exact la fel, nu avea niciodată curajul să îşi exprime aşa de liber şi de clar senzaţiile, parcă fără nicio jenă de nimeni.

În asemenea nopţi cu lună plină se întâmplau cele mai stranii evenimente în toată lumea. Morţi ciudate, fenomene paranormale abundau în buletinele de ştiri şi parcă un fior general străbătea planeta însăşi, supusă unei atracţii magnetice căreia nu i se putea împotrivi.

Privind-o pe Matilde aveai totuşi impresia stranie că s-ar putea să spună adevărul. Alin era prieten cu fraţii Rosen de când erau cu toţii la grădiniţă şi ştia că avusese, chiar şi atunci, când erau foarte mici, o ciudată teamă de privirea fetiţei dulci şi inocente, cu feţişoară delicată dar cu ochi reci şi adânci ca nişte prăpăstii care păreau că te sorb înăuntru. Fuseseră şi colegi de clasă Alin şi Matilde, numai fratele ei, Daian, care era cu doi ani mai mare, era mereu înaintea lor, ca într-o cursă al cărei secret păreau să-l ştie doar ei.

În familia Rosen era cultivată o ierarhie foarte strictă. Tatăl era singurul care lucra şi aducea bani în casă, familia era înstărită dar nu există niciun fel de libertate ori de aşa-zisa democraţie. Nimeni nu îndrăznea nici măcar să vorbească tare în prezenţa domnului Rosen. Doamna Rosen în schimb era atât de gureşă încât cu greu reuşeai să mai strecori câteva cuvinte printre şuvoaiele sale verbale. Gospodină talentată dar nu foarte curată, doamna avea mereu nevoie de servitoare pentru a-şi putea îndeplini îndatoririle.

Domnul Adolf Rosen lucra la o mare bancă şi era mereu îmbrăcat în costum negru şi cu o cămaşă de un alb imaculat. Niciodată înainte Alin nu înţelesese de ce domnul Rosen purta numai cravate negre, ca într-un doliu păstrat perpetuu. Acum însă, în ultima vreme, citise nişte chestii pe internet care îl făcuseră să se gândească la domnul

Rosen şi la cravatele lui negre şi parcă întrezărea un fir de adevăr ce părea că i se ascunsese mereu până acum.

În casa lor văzuse Alin pentru prima oară cărţi de cunoaştere secretă, cu texte iniţiatice, care se spune că exprimau adevăruri pe care doar foarte puţini oameni pe lume le cunoşteau. În afară de serviciul lui la bancă, domnul Rosen nu făcea decât să citească, mereu şi mereu aceleaşi cărţi, cu o expresie de mirare pe figură şi cu o uşoară încovoiere melancolică a umerilor lui slăbănogi. În biblioteca din casa Rosen nu existau însă cărţi de magie ori prostii de genul ăsta.

— Nu ştiam că o evreică ar putea să creadă în vrăjitori şi vârcolaci, spuse Alin. Mi se pare aşa de ciudat să spui toate astea, dar în acelaşi timp am senzaţia clară că ceea ce spui e adevărat, şi asta pentru că mă faci să mă înfior atunci când mă priveşti.

— Poate că e doar fiorul dragostei, spuse râzând Angela, prietena lor. Oricum, şi mie şi altora ne e destul de limpede că voi doi aveţi o anume chemistry între voi, zău!

— Adică… dacă e aşa de vizibilă această atracţie dintre mine şi Matilde înseamnă că şi eu sunt un pic vârcolac, nu? Aoleu!!!

Alin glumise, sau voise să glumească dar râsul lui era mai mult un rânjet, iar expresia ochilor nu era una de veselie ci de groază. Angela era îndrăgostită în secret de Alin dar ştia că nu are nicio şansă în faţa atracţiei magnetice pe care o exercita Matilde asupra băiatului. Era destul ca Matilde să facă cel mai mic semn că ceva nu-i convine şi Alin renunţa imediat la acel ceva, chiar dacă făcea un sacrificiu pentru asta.

Angela avea impresia chiar că Matilde îi anula voinţa lui Alin, de parcă l-ar fi hipnotizat instant. Poate că din cauza asta Angela nu o plăcea deloc şi de cele mai multe ori îi evita privirea sau, dacă era obligată să îi vorbească direct, se uita la gura Matildei, nu la ochii ei.

— Hai, Maty, tu chiar vrei să ne faci să ne fie frică de tine? – o întrebă Angela.

— Nu asta vreau, sunt chiar sinceră când vă spun că

mă apucă o senzaţie ciudati în nopţile cu lună plină, pe bune, nu vreau să interpretez vreun personaj.

— Las-o în pace, te rog! – îi luă apărarea Alin.

— Dar nu am spus nimic ofensator – se disculpă Angela – vreau doar să înţeleg mai bine ce spune Matilde. Ştii că ea dramatizează, aşa că mă văd nevoită să dau la o parte acest balast dramatic, în cazul în care el există, desigur.

— Maty nu dramatizează, mie mi se pare mai degrabă îngrijorată sau chiar înfricoşată de ceea ce simte. – spuse, aproape în şoaptă, Alin.

— Da, asta cam aşa este, mi-e frică de ceea ce ar putea să se întâmple cu mine, mi-e groază la gândul că aş putea deveni deodată cine ştie ce creatură şi n-o să mai pot comunica în niciun fel cu oamenii la care ţin. – răspunse, tot în şoaptă, Matilde.

— Vrei să stăm cu tine în noaptea asta? Presimţi că se va întâmpla ceva neobişnuit? – o întrebă cu duioşie Alin.

— Da, cred că ar fi bine. Chiar dacă vom adormi cu toţii buştean până la urmă, dar tot aş vrea să fiţi lângă mine. Iar dacă rămâneţi cu mine, atunci haideţi să ieşim în grădină şi să stăm pe băncile alea frumoase de sub nuc, da?

— Sigur că da, cum vrei tu e cel mai bine. – răspunse zâmbind Alin.

Ieşiră toţi patru în grădina plină de umbra aproape mistică a nopţii calde de vară, aproape dibuind ca să găsească cele două bănci de lemn montate recent sub nucul enorm. Băncile erau faţă în faţă, fără ca între ele să fi fost încă montată masa pe care o voia mama Matildei. Se aşezară frumos, fiecare pereche pe altă bancă, aşa încât fiecare dintre cele două cupluri era un fel de spectator al celuilalt cuplu.

Coroana nucului era atât de bogată încât luna aproape că nu se mai vedea şi ceva din fiorul înspăimântător de mai devreme parcă se risipise. Matilde îi luă mâna lui Alin, cu o grijă atât de marcată de parcă ar fi fost din porţelanul cel mai fin. Era felul ei de a fi tandră,

nu cu căldură, ci cu graţie. Alin o privi lung, cu o atât de intensă iubire, încât fata se înroşi brusc şi îşi desprinse mâna de mâna lui.

Dar nu se îndepărtă de el, pentru că simţea nevoia să fie acolo, lângă trupul lui cald şi lângă zâmbetul lui bun. În ea se petreceau nişte învolburări ale sângelui care o făceau să aibă un fel de spasme, dar făcea eforturi să nu se vadă asta, să nu ştie ceilalţi ce i se întâmplă de fapt. O durere puternică de coaste o făcu să geamă involuntar şi, cu ochii plini de lacrimi, îi şopti lui Alin:

— Mi-e frică, mi-e foarte, foarte frică!

Braţul băiatului o cuprinse pe după umeri şi o strânse lângă pieptul lui, încălzind-o şi înlăturând pentru moment răceala aceea de moarte care se strecurase în corpul ei.

Se lăsă îmbrăţişată toată, cu o tainică speranţă că asta o poate salva şi închise ochii. Pe sub pleoapele ei treceau un fel de fulgere de lumină albastră, mai ales în partea exterioară a globilor oculari şi îşi strânse ochii cu teamă, gândindu-se că s-ar putea să orbească. Îşi îngropă faţa la pieptul lui Alin, ca şi când ar fi fost o apă binecuvântată.

Simţind capul Matildei pe pieptul lui, Alin avu o mişcare naturală de învăluire, parcă vrând să o cuprindă în el, să o apere cu trupul lui de acel ceva misterios şi cumplit care ar fi putut să i se întâmple. Îi simţea respiraţia şi avu, nu ştia de ce, senzaţia că fetei îi tremurau dintii şi chiar că muşchii feţei i se mişcă spasmodic. Nu i se făcu frică, dimpotrivă, simţea cum din el pleacă o puternică energie spre ea, o căldură mare şi o lumină pe care aproape că le vedea ţâşnind din pieptul lui şi învăluind-o pe Matilde.

Angela şi Daian stăteau deoparte, uitându-se la perechea îmbrăţişată, cu o privire uimită şi nerăbdătoare, ca şi cum aşteptau ca, dintr-o clipă în alta, să se întâmple cine ştie ce stranie transformare. Nimeni nu spunea nimic, niciun cuvânt nu strică liniştea grea a nopţii. O linişte sticloasă, groasă, casantă. După vreo oră de tăcere şi nemişcare, Angela şi Daian adormiseră deja.

Matilde începu să geamă din ce în ce mai tare, din ce în ce mai răguşit. Trupul i se zvârcolea din ce în ce mai puternic şi fulgerele din ochi erau din ce în ce mai intense şi mai dureroase. Alin o ţinea la piept, lipită de el, cu fruntea ei transpirată şi rece atingându-i bărbia.

Deodată, un ţipăt neomenesc sfâşie noaptea şi un zgomot de oase rupte parcă ori de copaci prăbuşiţi îi trezi pe Angela şi Daian. Se făcuse aproape dimineaţă şi pe locul unde Alin şi Matilde stătuseră îmbrăţişaţi nu mai era decât o băltoacă de sânge negru, închegat şi parcă nişte vagi urme de ţesut, piele ori carne… în rest nimic!

Undeva, departe, un urlet îngrozitor îi făcu pe cei doi să o ia la fugă, în direcţii diferite, ca şi când ar fi trebuit să fugă de moarte. Cerul se luminase aproape complet şi nimeni nu putea bănui că pământul acela ud şi înnegrit ar putea să ascundă o teribilă, îngrozitoare, metamorfozare!

25. PREMIUL CE MARE???